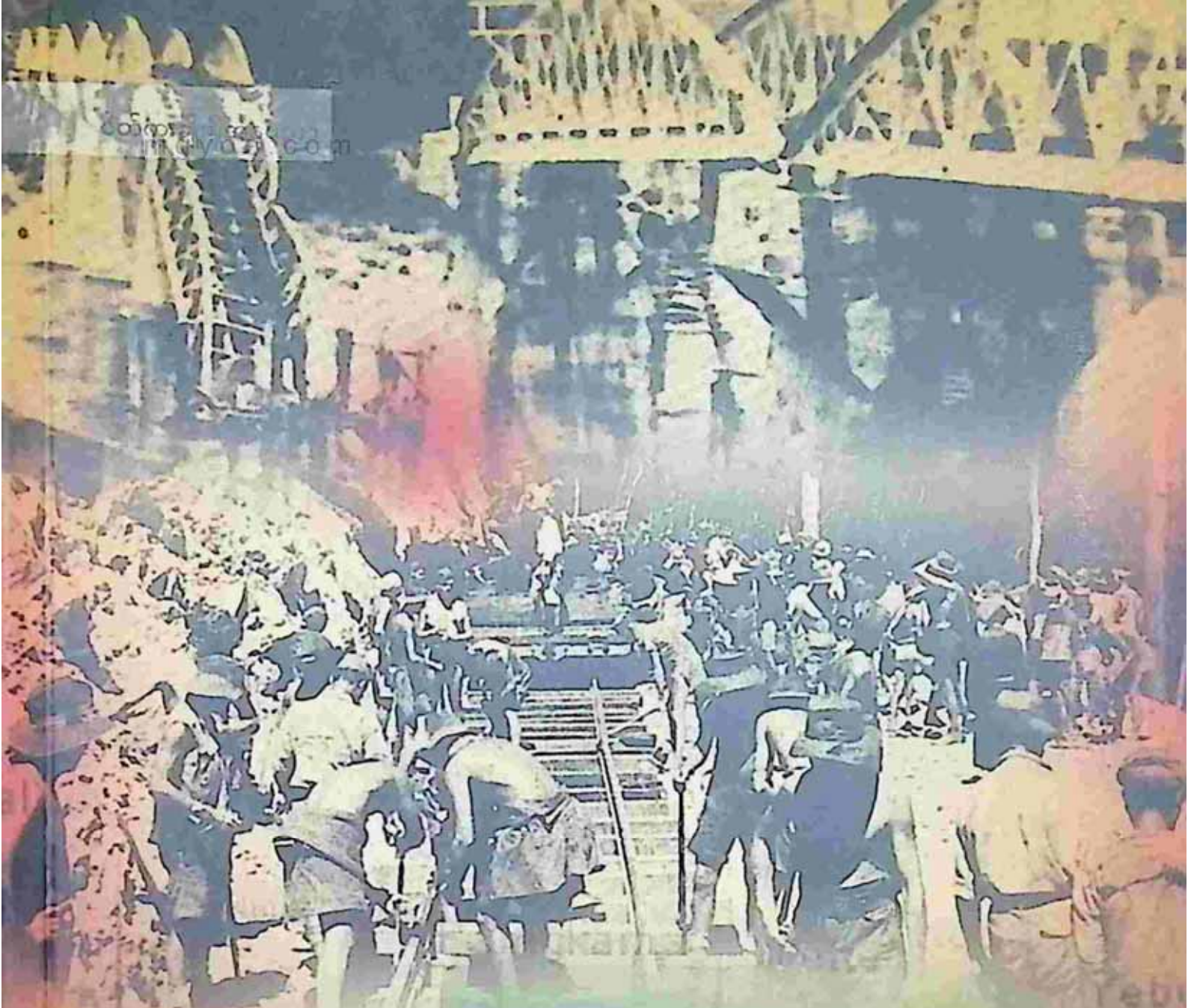

သံဖြူရေပိမုကွေးမြစ်ဝှမ်း
သေမင်းတမန်ရထားလမ်း
မောင်စင်ကြယ်

Kamakeik

Kyogauk
Kyalkka

Taur

သံဖြူရေပိမုကွေးမြစ်ဝှမ်း သေမင်းတမန်ရထားလမ်း မောင်စင်ကြယ်

အမျိုးသားစာပေဆုနှင့်စာပေလွတ်လပ်ခွင့်ဆုရ

Dokani

Wagaru

Thanbyuzayat

mgvob.com

mgvoo.com

သံဖြူဇရပ်မှ ကွေးမြစ်ဝှမ်း သေမင်းတမန်ရထားလမ်း မောင်စင်ကြယ်

အမျိုးသားစာပေဆုနှင့်စာပေလွတ်လပ်ခွင့်ဆုရ

MSK0011

2,200.00 KS

သံပြုလုပ်မှုကွေးပြစ်ဝှမ်းသေပင်းတမန်ရထားလမ်း၊ မောင်စင်ကြယ်
စာမျက်နှာ ၁၄၇ ++ မျက်နှာ၊ ၁၄ . ၅ စင်တီ x ၂၀ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ခင်မာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၇၊ မေလ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းစျေး ၂၂၀၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

သံဖြူဇရပ်မှ ကွေးမြစ်ဝှမ်း
သေမင်းတမန်ရထားလမ်း
မောင်စင်ကြယ်

အမျိုးသားစာပေဆုနှင့်စာပေလွတ်လပ်ခွင့်ဆုရ

ဝေဝေအကြိမ်၊ ၂၀၁၇

mgyc.com

mgyc.com

မ ဝ တိ က ဝ

❑ သေမင်းတမန်ရထားလမ်းနှင့် ကွေးမြစ်ဝှမ်းတံတား	က
❑ သေသူများ၏စာရင်း	ဃ
❑ စာရေးသူ၏ အမှာစာ	စ
❑ ဆရာအောင်ခင်-သုတေသန ယခင် ABSDF ၏ မိတ်ဆက်	ဈ
● အခန်း (၁) တောင်ပိုင်းရော မြောက်ပိုင်းရော နဲ့ ခွဲတယ်	၁
● အခန်း (၂) ကန်ချနဘူရီ (Kanchanaburi) ရောက်ပြီ	၁၄
● အခန်း (၃) ထိုင်းနိုင်ငံရှိ ကရင်များအကြောင်း	၂၀
● အခန်း (၄) သံဖြူရေပ်နှင့် ကျိုက္ခမိ	၃၆
● အခန်း (၅) ဝိညာဉ်များနှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောခြင်း	၅၃
● အခန်း (၆) ဒမ်းလော့တပ်ဖွဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံတွင် Dunlop Force, Thailand	၇၄

- အခန်း (၇) ၉၁
ဂျပန်ခေတ်တွင်ထုတ်ဝေသော စာပေနှင့်ရုပ်ရှင်
ထိုင်း-မြန်မာရထားလမ်းနှင့် ချွေးတပ်ပြဿနာ
- အခန်း (၈) ၁၃၂
ထိုင်း-မြန်မာ သေမင်းတမန်ရထားလမ်းအလွန်
- အထောက်အကူပြုစာအုပ်များစာရင်း ၁၄၂

သေမင်းတမန်ရထားလမ်းနှင့် ကွေးမြစ်ဝှမ်းတံတား

၁၉၄၆ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၈ ရက်၊ ကျိုက္ခမိခရိုင် သံဖြူဇရပ် ဝစ်သင်္ချိုင်းအဖွင့်ပွဲ
လွတ်လပ်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မိန့်ခွန်း

လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်တုန်းက ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံမှာ စစ်ဘေးကြီး ကျရောက်ခဲ့
ပါတယ်။ အဲဒီ စစ်ဘေးကြီးနဲ့အတူ ဂျပန်စစ်ဝါဒီတို့ရဲ့ ဖက်ဆစ်စနစ်ဆိုးကြီးဟာ လိုက်ပါ
လာခဲ့တယ်။

ဂျပန်စစ်ဝါဒီတို့ဟာ သူတို့ရဲ့စက်ယန္တရားကြီး ဆက်လက်လည်ပတ်နိုင်ရေး
အတွက် “ထိုင်း-မြန်မာ မီးရထားလမ်းမကြီး” ကို ဖောက်လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီလမ်းမကြီး
ဖောက်လုပ်ရေးအတွက် ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးတွေဟာ ထောင်နဲ့သောင်းနဲ့ချီပြီး ချွေးတပ်အဆွဲ
ခံခဲ့ရတယ်။

ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်မှုနည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကျွန်ပြု ညှဉ်း
ဆဲ စေခိုင်းခဲ့တဲ့အတွက် ထိုင်း-မြန်မာ မီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ်ရာမှာ ချွေးတပ်အလုပ်
သမားပေါင်း သုံးသောင်း (၃၀,၀၀၀)ကနေ ရှစ်သောင်း (၈၀,၀၀၀)လောက်ဟာ ငတ်ပြတ်
ဆင်းရဲပြီး အသေဆိုး သေခဲ့ကြရတယ်။

အဲဒီလို ထောင်သောင်းချီပြီး ကျဆုံးခဲ့ရသူတွေရဲ့ ကျိန်ဆဲသံ၊ ညည်းတွားရေရွတ်
သံများ ကိန်းဝပ်ရာမြေပြင်ကို အခု ကျွန်ုပ်တို့ ခြေချနေကြရပါပြီ။ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ အဖြစ်

ဆိုကြီးကြောင့်လည်း ဒီမြေတစ်ခွင်ဟာ ညစ်နွမ်းခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ စာနာတဲ့ အသိတရား၊ စူးစမ်းသိရှိလိုတဲ့ စိတ်ထားအပြည့်အဝနဲ့ ရောက်လာကြခြင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ မကြုံစဖူးဖြစ်ခဲ့ရတာမို့ စိတ်မချမ်းမြေ့ နာကြည်းမှုကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ အပြည့်အဝ ခံစားကြရပါတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ နိုင်ငံနဲ့ လူသားတွေကို ဂျပန်ဖက်ဆစ်လူရိုင်းများဟာ အလွန်အမင်း တရားလက်လွတ်ပြုခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဒေါသမီး ဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်ခဲ့ ကြရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆိုးယုတ်သူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ မိုက်ပြစ်ဒဏ်ကို ပြန်ခံသွားရပြီဖြစ် လို့ ကျွန်ုပ်တို့အနေနဲ့ ဖြေသိမ့်နိုင်စရာ ရှိပါတယ်။

မြန်မာပြည်သူပြည်သားတွေဟာ ညီညာဖြူဖြူ နိုးကြားတက်ကြွခဲ့ကြတယ်။ ဖက်ဆစ်တွေကို လက်စားချေတော်လှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီအချက်ဟာ “မိမိစိုက်ပျိုး သလောက် ရိတ်သိမ်းရခြင်း” ဆိုတဲ့ သဘောလည်းဖြစ်တယ်။ အမြဲတမ်း အခိုင်အမာ တည်တံ့နေတဲ့ လောကခံတရားသဘောလည်း ဖြစ်တယ်။

လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ဟာ အခြားလူတစ်ဦးတစ်ယောက်အပေါ် နှိပ်စက်ကလူ ပြုတယ်၊ သွေးစုပ်ခြယ်လှယ်တယ်၊ တရားမျှတမှုကို မျက်ကွယ်ပြုတယ်ဆိုရင်၊ ဒါမှမဟုတ် နိုင်ငံတစ်ခုက အခြားနိုင်ငံတစ်ခုအပေါ် ဖိနှိပ်ခြင်း၊ ခေါင်းပုံဖြတ်ခြင်း၊ တရားမျှတမှုအဝဝ ကို ချိုးဖောက်ခြင်းပြုမယ်ဆိုရင် ထိုလူ၊ သို့မဟုတ် ထိုနိုင်ငံဟာ ထိုမတရားမှုအတွက် အပြစ်ဒဏ်ခတ်မှုကို မုချမလွဲ ခံရစမြဲပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလို လူတစ်ဦးက တစ်ဦးပေါ်မှာဖြစ်စေ၊ နိုင်ငံတစ်ခုက နိုင်ငံတစ်ခုအပေါ်မှာပဲ ဖြစ်စေ ဖိနှိပ်ခြယ်လှယ်မှုတွေ၊ ခေါင်းပုံဖြတ်မှုတွေ၊ ပြုလုပ်ခဲ့ကြလို့လည်း ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေခဲ့တာဟာ အကြိမ်ကြိမ်ရှိပါပြီ။ တရားမဲ့ခြင်း၊ ဖိနှိပ်ခြယ်လှယ်ခြင်း၊ ခေါင်းပုံဖြတ်ခြင်းတို့ ဆက်လက်တည်ရှိနေသရွေ့ တုံ့ပြန်လက်စားချေမှုဟာ ကမ္ဘာပေါ် မှာ မကြာခဏပေါ်ပေါက်နေဦးမှာပါပဲ။ ဒီအချက်ဟာဆိုရင် ကမ္ဘာ့ရေးရာ အဖြစ်အပျက်၊ အတွေ့အကြုံများထဲမှ ပေါ်ထွက်လာတဲ့ လောကပါလတရားလို့ ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ မှတ်သား ခံယူပါတယ်။

ယနေ့ဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကျေးကျွန်ပမာ အခိုင်းအစေခံရင်း သေဆုံးခဲ့ကြတဲ့ မဟာမိတ်တပ်သားများနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံသား ထောင်ပေါင်းများစွာတို့ကို အမှတ်ရတဲ့ အနေနဲ့ ဒီနေရာကို လာရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ နောင်ကို ဘယ်တော့မှ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး၊ ဒီလို ချွေးတပ်ဆွဲခံရတာမျိုး၊ ဒီလို ကျေးကျွန်ပြုခံရတာမျိုး၊ ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ မတွေ့ရစေဖို့ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သဘောပေါက်ထားကြပါမယ်။

mgyoe.com

လူကို လူက ကျွန်ပြုမှု၊ ခေါင်းပုံဖြတ်မှုတို့ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့မှ ကမ္ဘာပေါ်မှာ နောက်ထပ် ပေါ်မလာပါစေနဲ့လို့ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ဆန္ဒပြုကြဖို့ လိုပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဟာ ကွယ်လွန်သူများရဲ့ မြင့်မြတ်သောဝိညာဉ်များနဲ့ တွေ့ဆုံခိုက် သူတို့အတွက် ဆုမွန် ကောင်းများ တောင်းရုံသာမဟုတ်ဘဲ ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားအားလုံး အနှောင်အဖွဲ့ အချုပ် အချယ်များမှ အမြန်ဆုံးလွတ်မြောက်ကြပါစေလို့ ဆုတောင်းသင့်ကြပါတယ်။

ဒီလိုဆုတောင်းရင်းနဲ့ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ လူအချင်းချင်း ဖိနှိပ်မှု၊ သွေးစုပ်ခြယ်လှယ် မှု၊ လူမဆန်မှု စတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို တည်မြဲစေမယ့် ဖက်ဆစ်စနစ်ဆိုးဟာ မည်သို့သော အသွင်မျိုးနဲ့ပဲ ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်က အမြစ်ပါမကျန် ပျောက်ပျက်သွား အောင် တော်လှန်တိုက်ဖျက်ကြဖို့ အလေးအနက် အဓိဋ္ဌာန်ပြုကြပါစို့ ...။

*(The Burma-Siam Railway 1942-45.
Than byuzayat, Burma on
December 18 th 1946. စာအုပ်မှ)*

သေသူများ၏စာရင်း

၁၉၄၂-၄၅ ထိုင်း-မြန်မာ ရထားလမ်းဖောက်ရာတွင် ကွယ်လွန်သွားသော စစ်သုံးပန်းများနှင့် ချွေးတပ်သားများ

နိုင်ငံအလိုက်	စုစုပေါင်း	ချန်တိုင်း	ကန်ချန်ဘူရီ	သံဖြူရပ်	စုစုပေါင်း	စုစုပေါင်းသေဆုံး
British	30,000±	1,384	3,568	1,588	6,540	6,540
Dutch	18,000±	313	1,896	622	2,830	2,830
Australian	13,000±	-	1,362	1,348	2,710	2,710
Malayan	မသိနိုင်	37	104	79	220	220
Indian		6	12	15	33	33
New Zealand			2	3	5	5
Canadian			1	1	2	2
Burmese			1	1	2	2
Unknown			35	114	149	149
American	700±	-	-	-	များစွာကျန်ရှိနိုင်	356
အခြား	မသိ		1	1		2
စာရင်းခွဲ	61,000±	1,740	6,982	3,771	12,849	12,849±
အာရှအလုပ်ကြမ်း	200,000					80,000±
ဂျပန်	15,000					1,000
စုစုပေါင်း	275,000±					94,000±

ကြီးကျယ်သော ဆုံးရှုံးမှုမှာ မဟာမိတ်စစ်အကျဉ်းသား ၁၆,၀၀၀ နှင့် အာရှအလုပ်ကြမ်း (ချွေးတပ်သား)သမား ၁၀၀,၀၀၀ ကျော် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

စာရေးသူ၏ အမှာစာ

[၁]

“သံဖြူဇရပ်မှ ကွေးမြစ်ဝှမ်း၊ သေမင်းတမန်ရထားလမ်း”ကို သမိုင်းဆိုင်ရာအချက်အလက်များနှင့် ကိုယ်တွေ့၊ စာတွေ့ပေါ်၌အခြေခံထားလျက် ရေးသားအပ်ပါသည်။ ဦးစွာ ပထမအနေနှင့် ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ သံဖြူဇရပ် စစ်သင်္ချိုင်းဖွင့်ပွဲတွင် မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ မိန့်ခွန်းကိုလည်းကောင်း၊ ကိုယ်တွေ့ချွေးတပ်မှတ်တမ်းကိုရေးသားသူ စာရေးဆရာကြီးလင်းယုန်သစ်လွင်၏ ချွေးတပ်ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်းကိုလည်းကောင်း ဖတ်ရှုကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမှ ဂျပန်ခေတ်အစိုးရအဖွဲ့ဝန်ကြီးချုပ်(အဓိပတိ)ဒေါက်တာဘမော်၏ “ထိုင်း-မြန်မာ မီးရထားလမ်း”နှင့် ထိုခေတ်က ဝန်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သူ ဗန္ဓုလဦးစိန်၏ “ယိုးဒယား-မြန်မာလမ်းမကြီးနှင့် ချွေးတပ်ပြဿနာ”တို့ကို ယင်းစာအုပ်၌ ဦးစွာဖတ်ရှုကြရပါမည်။

ဒုတိယမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထိုင်းနိုင်ငံတွင် နေထိုင်ခဲ့ရုံမျှမက ထိုင်းနိုင်ငံတွင်း ဆယ်ကြိမ်မက ဝင်ထွက်သွားလာနေခဲ့ပြီးနောက် ယင်းစာအုပ် ရေးသားရန် ဆုံးဖြတ်ချက်အရ မိတ်ဆွေများနှင့်အတူ ထိုင်းနိုင်ငံမြောက်ဘက်ပိုင်း ဇင်းမယ်၊ မယ်ဟောင်ဆောင်နှင့် အယုဒ္ဓယ၊ အုန်းဖန်တို့အပြင် မဲဆောက်နှင့် မနီလွှိုင်းတို့တွင် နှစ်ချီ၍ နေခဲ့ရပေသေးသည်။ ထိုမှ ကျွန်တော်သည် သေမင်းတမန်ရထားလမ်းနှင့် ကွေးမြစ်ပေါ်က တံတားအပါအဝင် ဆူနာမီဒုက္ခဒဏ်ကို တဝကြီး ခံစားသွားရရှာသော ဧည့်သည်မြန်မာနိုင်ငံသားများကိုပါ အကြောင်းပြ၍ ကန်ချနဘူရီသို့ပါ သွားရောက်ကာ သေမင်းတမန်ရထားလမ်းကိုလည်းကောင်း၊ ကွေးမြစ်ဝှမ်းတံတားကိုလည်းကောင်း ကြည့်ရှုရုံမျှမက ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြတ်သန်းလျှောက်လှမ်းခဲ့ရပါသည်။

ထိုမှ ဂျပန်ခေတ်တွင် ဂျပန်သည် ထိုင်းနိုင်ငံ၏ တောင်ဘက်ဆုံးနှင့် မလေးနိုင်ငံ၏

မြောက်ဘက်ဖြစ်သော ဟွဟင်နှင့် ပတ္တာနီတို့မှ ဝင်ရောက်လာသည်ကို သိရသော်လည်း ထိုဒေသအထိ သွားရောက်ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့၍ ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဆွေများသည် ဖူးကက်နှင့် ဖန်င (Phang-Nga) ဒေသတို့လောက်တွင်သာ လေ့လာရေးကို လုပ်ဆောင် နိုင်ပေတော့သည်။

[၂]

“လူမနိုင်သော် စာအုပ်နဲ့ ရုပ်ရှင်ကိုသာ အားကိုး” စကားအရ ထိုင်းနိုင်ငံနှင့် မြန်မာ နိုင်ငံအပါအဝင် အရှေ့တောင်အာရှတစ်ခုလုံးကို ဂျပန်က ကျူးကျော်ခဲ့သည်မှာ နှစ်အားဖြင့် ခြောက်ဆယ်ကျော်၍ ခုနစ်ဆယ်ထဲသို့ပင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ပေသည်။ အချို့သော ရုပ်ဝတ္ထု ပိုင်းဆိုင်ရာတို့သည်ပင် ပျက်ယွင်းနေပြီဖြစ်ပေသည်။ သာဓကတစ်ခုမှာ ဂျပန်ခေတ် (၁၉၄၂-၁၉၄၅) နှစ်က ဖောက်ခဲ့သော သေမင်းတမန်ရထားလမ်းမှာ ကွေးမြစ် (River Kwai)ကိုဖြတ်၍ ကန်ချနဘူရီမှ သံဖြူဇရပ်၊ သို့မဟုတ် သံဖြူဇရပ်မှ ကန်ချနဘူရီသို့ ဖြတ်သန်းပါသည်။ ရထားလမ်း၏ ရှေ့ပြေးဖောက်လုပ်သောကားလမ်းမှာ တောင် ပေါ်(မြေလမ်း) ကျောက်လမ်းပေါ်တွင် ဖြစ်ပေသည်။ ယခုအခါ ရှေ့ပြေးမြေလမ်း (ကျောက် လမ်း)ကိုပင် မဆိုထားလင့်၊ ရထားလမ်းသံဘောင်ကိုပင် စစ်ပြီးသောအခါ၌ ထိုင်းဘက်မှ ပေါင်တစ်သန်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြန်မာဘက်မှ ပေါင် ၁၆ သန်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဗြိတိသျှအချို့က အသက်မသေ ကျန်ရစ်သူ စစ်သုံးပန်းများအား ပေးဝေခဲ့ပြီးလည်းဖြစ်၍ သံဖြူဇရပ်ဘက်တွင် အုတ်ပုံလေးပေါ်၌ ကျွန်တော် မတ်တတ်ရပ်ပြုလျက် တွေ့ရသောပုံ မှာ မြန်မာဘက်မှ ခေါင်းတွဲတစ်ခုနှင့် ထိုင်းနိုင်ငံ (ကန်ချနဘူရီ)ဘက်ရှိ နမ်တုတ်ဘူတာ တွင် စောအန်ညွန့်၊ စောမောင်သူ၊ မောင်စင်ကြယ်တို့သုံးယောက် မတ်တတ်ရပ်ပြုနေ သော ၇၀၂ ရထားခေါင်းတွဲတစ်ခုသာလျှင် သက်သေခံအဖြစ် ရှိနေပါတော့သည်။

ယခုထက်အရေးကြီးသည်မှာ ဂျပန်ခေတ်ကဖောက်ခဲ့သော မြေလမ်း (ခေါ်) ကျောက်လမ်းကို ရှာ၍မတွေ့နိုင်တော့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ လမ်းတွေပေါ်တွင် မြက်တွေ၊ တောတွေလည်း ပေါက်နေပါသည်။ ဂျပန်ခေတ်က ဖောက်သည့်လမ်းနှင့် ယခု စန်ခလ ဘူရီ (Sangklaburi)နှင့် ရေးမြို့သွားသည့် ဘုရားသုံးဆူလမ်းသည် ကန်ချနဘူရီ၏ အောက်ဘက်ဖြစ်၍ စန်ခလဘူရီ၏ အထက်ဘက်တွင် ရှိလေသည်။ ယခုစာအုပ်တွင် ဘုရားသုံးဆူလမ်း၌ (KNU)မှ အိုးသစ်အိမ်သစ်များ တည်ဆောက်ထားသည်ကိုလည်း မြင်တွေ့နိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ လွန်ခဲ့သော ရာစုနှစ်တစ်ဝက်ကျော်က မြင်ကွင်း ကို သိရန်မှာ စာအုပ်နှင့်ရုပ်ရှင်ကိုသာ အားကိုးရပါတော့မည်။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော သံဖြူရေစစ်သင်္ချိုင်းဖွင့်ပွဲ၌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ မိန့်ခွန်း (Burma Siam Railway Book)နှင့် စာရေးဆရာကြီး လင်းယုန်သစ်လွင်၏ “ထိုင်း-မြန်မာ မီးရထားလမ်း ကိုယ်တွေ့ချွေးတပ်မှတ်တမ်း”၊ ဒေါက်တာဘမော်၏ “ထိုင်း-မြန်မာမီးရထားလမ်း”၊ ဗန္ဓုလဦးစိန်၏ “ယိုးဒယား-မြန်မာလမ်းမကြီးနှင့် ချွေးတပ်ပြဿနာ”တို့အပြင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အားကိုးရမည့်စာအုပ်များမှာ ကွေးမြစ်ပေါ်ကတံတား (The Bridge on the River Kwai by Pierre Boulle)နောက်ပိုင်းတွင် ပယ်ရီဆောင်လီ၏ (ပြင်သစ်)ဘာသာကို ဖေဖိးလ်ဒင်းက အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ဆိုပါသည်။ ယင်းနာမည်အရှိအတိုင်း ဟောလိဝုဒ်က ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးလေသည်။ ရုပ်ရှင်မရိုက်ရသော်လည်း စာပေအရ အကြိမ်ကြိမ်ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရသော နောက်ထပ်စာအုပ်မှာ ဘန်ဘူးနှင့် ဘူရှီဒို (Bamboo and Bushido by A.G. Allbubry)တို့ဖြစ်လေသည်။ အထက်ပါတို့အပြင် ၁၉၅၇ ခုနှစ်ကပင် မြန်မာနိုင်ငံတွင် မြန်မာရုပ်ရှင်ပညာရှင်နှင့် ဂျပန်တို့ ပူးတွဲ၍ ရုပ်ရှင်ရိုက်သွားသော်လည်း လူသိနည်းပါးလှသော ဂျပန်ရုပ်ရှင်မှာ မြန်မာ့စောင်း(ခေါ်) (The Burmese Harp)ပင် ဖြစ်လေသည်။ ယင်းစာအုပ်နှင့် ရုပ်ရှင်များကိုကြည့်လျှင် “သေမင်းတမန်မီးရထားလမ်းနှင့် ကွေးမြစ်ဝှမ်းတံတား”ကို အတော်အတန် သဘောပေါက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ရပါသည်။

မောင်စင်ကြယ်

ဆရာအောင်ခင်-သုတေသန ယခင် ABSDF ၏ မိတ်ဆက်

[၁]

စာရေးဆရာ ဦးစင်ကြယ်(မောင်စင်ကြယ်)နှင့် ကျွန်တော်သည် မာနယ်ပလော နှင့် ဘန်ကောက်တွင်ကတည်းက သိကျွမ်းခဲ့ကြသည်။ မနီလွှင်း ဒုက္ခသည်စခန်းတွင် လည်း အတူတကွနေလာခဲ့ကြပြန်သည်။ ဆရာသည် နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦးနှင့် စာရေး ဆရာတစ်ဦးအနေနှင့် သူ့အလုပ်သူလုပ်ပြီး ကျွန်တော်သည်လည်း နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦး နှင့် သုတေသနသမားတစ်ဦးအနေနှင့် ကျွန်တော့်အလုပ် ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့သည်။ ယင်း သို့ဖြင့် သြစတြေးလျားတွင် ပြန်လည်ဆုံကြသောအခါ ဆရာ၏ စာရေးဆရာနှင့် သတင်း စာဆရာအဖွဲ့တွင် ကျွန်တော် ပါဝင်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။

“ဆရာအောင်ခင်ရေ ...၊ ကျွန်တော်ကတော့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်နေရာပဲရောက်ရောက် ရေးစရာတွေ ရတာပဲဗျာ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်စာအုပ် အတွက် အမှာစာကို ခင်ဗျားရေးရဦးတော့မယ်”

“စာအုပ်ခေါင်းစီးလည်း ပြောပါဦး ဦးစင်ကြယ် ...”

“ဆရာအောင်ခင်က မော်လမြိုင်ဇာတိသားဆိုတော့ဗျာ၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တုန်းက မော်လမြိုင်နဲ့ မနီးမဝေးက “သံဖြူဇရပ်မှ ကွေးမြစ်ဝှမ်း၊ သေမင်းတမန်ရထားလမ်း”ပါ ဆရာအောင်ခင် ...”

ထိုမှစ၍ ကျွန်တော်သည် ဆရာဦးစင်ကြယ်၏ စာအုပ်ပါ အမှာစာများကို ဖတ် ယူ ကြည့်မိပါသည်။

[၂]

ဝါရင့်စာရေးဆရာတစ်ဦး၏ စာအုပ်အတွက် မိတ်ဆက်စာကို ရေးသားရန် ကတိ ပြုလိုက်ပြီးဖြစ်၍ ကျွန်တော်စာရေးရန် စားပွဲတွင်ထိုင်ပါသည်။ ယင်းအချိန်ကာလလေး မှာပင် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ၌ (Paradox of Time) ဝိရောဓိတွေ ဝင်လာပါတော့သည်။ တစ်ဖက်တွင် အနောက်ဒီမိုကရေစီအင်အားစုအမည် ခံယူထားသည့် ကိုလိုနီပိုင်ရှင်များ၊ အခြားတစ်ဖက်တွင် ဂျပန်၊ ဂျာမနီ၊ အီတလီ ဝင်ရိုးစွန်းနိုင်ငံများ၊ ယင်းဘက်နှစ်ဖက်တို့ သဲကြီးမဲကြီးနှင့် အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်ကြရာမှ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးသည် ဖြစ်ပွားလာ ခဲ့ရာ မြန်မာနိုင်ငံသို့ပင် ရောက်ရှိလာလေသည်။ ယင်းစစ်ပွဲကြီးတွင် ပါဝင်သော ကမ္ဘာ့ နှစ်ရှေ့ဘက်ခြမ်းမှ ဂျပန်နိုင်ငံသည် သူ၏ ဘုရင့်တပ်မတော်ကို အသုံးပြု၍ အရှေ့တောင် အာရှရှိ ကိုလိုနီနိုင်ငံများကို တဟုန်ထိုး မုန်တိုင်းဆင်တိုက်ခိုက်လေရာ တစ်နိုင်ငံပြီးတစ်နိုင်ငံ မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် သိမ်းပိုက်ခံရလေသည်။ ယခု ဦးစင်ကြယ်ရေးသားသည့် “သံဖြူ ဇရပ်မှ ကွေးမြစ်ဝှမ်း၊ သေမင်းတမန်ရထားလမ်း” သည် ဂျပန်ဘုရင့်တပ်မတော်၏ စစ်အုပ် ချုပ်ရေးကာလ ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

[၃]

ကျွန်တော်သည် မော်လမြိုင်ဇာတိဖြစ်သော်လည်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တွင် အရွယ် ရောက်စဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဂျပန်ကိုသာမက (BIA)ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ပြောင်းလဲသွားသော (BDA)ကိုလည်းကောင်း ကောင်းစွာပင် မှတ်မိနေလေသည်။ အထူးသဖြင့် ၁၉၄၆ ခု၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၈ ရက်၊ သံဖြူဇရပ်စစ်သင်္ချိုင်းဖွင့်ပွဲ အခမ်းအနား တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း လာရောက်မိန့်ခွန်းပြောကြားသည်ကိုကား ပို၍ပင် မှတ်မိနေ လေသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော့်အသက်မှာ ၉ နှစ်အရွယ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် မုဒုံမြို့မှ မော်လမြိုင်သို့လာရင်း ဆုံရခြင်းဖြစ်လေသည်။

စစ်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်လာပြီဆိုလျှင် ဖြစ်ကြသည့် ဟိုဘက်ဒီဘက် နှစ်ဖက်စလုံးလည်း ဆုံးရှုံးနစ်နာပေမည်။ စစ်ပွဲနှင့် တိုက်ရိုက်မပတ်သက်သူများလည်း ဆုံးရှုံးနစ်နာကြပေ မည်။ ထုသည့်ခုနှစ်ရော၊ ခံသည့်ခုနှစ်ရော ခံကြရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မိန့်ကြားသည်မှာ ယင်းအချက်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ဆရာဦးစင်ကြယ်သည် အတွေးအခေါ်နှင့် အတွေ့အကြုံရှိသော စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်
 လေရာ သူ၏ “သံဖြူဇရပ်မှ ကွေးမြစ်ဝှမ်း၊ သေမင်းတမန်ရထားလမ်း” သည် အထက်ပါ
 အတိုင်း စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးကိုပင် ပြောဆိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။ စာအုပ်အဖွင့် မာတိကာ
 တွင် ဖတ်ရှုသည့်အတိုင်း “ထိုင်းပြည် တောင်ပိုင်းရော၊ မြောက်ပိုင်းရော နဲ့ခွဲသည်” စကား
 ဖြင့်အညီ ထိုင်းနိုင်ငံမြောက်ပိုင်း ဇင်းမယ်၊ မယ်ဟောင်ဆောင်၊ ဘန်ကောက်၊ အယုဒ္ဓယ၊
 မနီလွှိုင်း၊ ကန်ချနဘူရီ၊ ဖူးကက် (Phuket) ထိုင်းနိုင်ငံဘက်ခြမ်းတို့အပြင် မြန်မာနိုင်ငံ
 ဘက်ခြမ်းမှ သံဖြူဇရပ်၊ မုဒုံ၊ ကျိုက္ခမီ၊ မော်လမြိုင်အပါအဝင် ကိုယ်တွေ့ သွားရောက်
 ၍ နဲ့နဲ့စပ်စပ် ရေးသားထားသောကြောင့် စစ်အတွင်းက ယင်းသေမင်းတမန်ရထားလမ်း
 သည် ဖတ်ရှုသင့်သော စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာအောင်(သုတေသန)
 (ယခင်) ABSDF

mgyc.com

mgyc.com

အခန်း (၁)

တောင်ပိုင်းရော မြောက်ပိုင်းရော နှဲ့ခဲ့တယ်

ကျွန်တော်သည် စာရေးဆရာတစ်ယောက်နှင့် နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက်အနေနှင့် ထိုင်းနိုင်ငံတွင် နှစ်ချီ၍နေခဲ့ဖူးသည်။ အထူးသဖြင့် မနီလွှိုင်းဒုက္ခသည်စခန်းမှာပင် တစ်နှစ်ခွဲတိတိ နေခဲ့သည်။ ထိုမှ သြစတြေးလျရောက်သွားပြီးနောက် တစ်ဖန် ထိုင်းနိုင်ငံသို့ အစည်းအဝေးတက်ရောက်ရန်နှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရန်အလို့ငှာ ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ဆယ်ကြိမ်ထက်မနည်း ပြန်ရောက်၍လာပြန်လေသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံတွင် နေထိုင်စဉ်တွင် လည်းကောင်း၊ သြစတြေးလျမှ ပြန်ရောက်လာစဉ်တွင်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော် အများဆုံး အသုံးပြုခဲ့သည်မှာ ခရီးသွားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်က ကျွန်တော် သွားရောက်ခဲ့သော ခရီးစဉ်များမှာ ထိုင်းနိုင်ငံ၏ မြောက်ဘက်ပိုင်းနှင့် အလယ်ပိုင်းအထိ ဖြစ်လေသည်။ တောင်ပိုင်းကိုတော့ တစ်နေ့တော့ သွားရောက်မည်ဟုသာ စိတ်ဝယ် မှန်းဆထားလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုင်းနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းသို့ ဆရာအီးနေ့(အီးနေ့ဆင်)နှင့်အတူ ရောက်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုစဉ်က ဆရာအီးနေ့၏ တာဝန်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ရွှေဆိုင်းသမီး (လားမူထရော)၏ စီးပွားရေးအကြံပေးဖြစ်လေသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံမြောက်ပိုင်းနှင့် အနောက်မြောက်ပိုင်းမှာ ဇင်းမယ်(ချင်းမိုင်)၊ ချင်းရိုင်းနှင့် မယ်ဟောင်ဆောင်တို့ ဖြစ်လေ

သည်။ ကျွန်တော်သည် ဆရာအီးနောနှင့်အတူ ပထမဆုံးရောက်သွားသည်မှာ မယ်ဟောင်ဆောင်ခရိုင်ဖြစ်လေသည်။ ဇင်းမယ်နှင့် မယ်ဟောင်ဆောင်တို့၏ အောက်ဘက်တွင် တတ်ခရိုင် (Tak)၊ မယ်ဇေးရင်း (Mae Sariang)တို့ အပြင် လွန်ခဲ့သော ၁၂၃၈ ခုနှစ်က ထိုင်း(Siam)နေပြည်တော်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် ဆူခိုထိုင်း (Sukhothai)နှင့် တစ်ချိန်က ထိုင်းကွန်မြူနစ်ပါတီဌာနမှူး CPT ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် ဖစ်စနိုလွတ် (Philsano-lok)တို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကရင်နီအဖွဲ့သည်စခန်းပရောက်မီ (နယ်သွတ်)ချောင်းတွင်

ထိုင်းနိုင်ငံ၏ မြောက်ဘက်အဆုံးသည် ဇင်းမယ် (ချင်းမိုင်)၏အပေါ်ဘက်ရှိ ချင်းရိုင်း (Chiang Rai)ခရိုင်ပင်ဖြစ်၏။ ယင်းခရိုင်တွင် ထိုင်းနိုင်ငံ၊ မြန်မာနိုင်ငံ၊ လာအိုနိုင်ငံ သုံးနိုင်ငံပေါင်းဆုံသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ရွှေတြိဂံ (Golden Triangle)ဒေသဟူ၍လည်းခေါ်ကြသည်။ မယ်ဆိုင် (Mae Sai)မှ တစ်ဖက်ကမ်း တာချီလိတ် (Tachileik)မှာ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ရှမ်းပြည်ဖြစ်လေသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံနှင့် လာအိုနိုင်ငံ (Laos)တို့၏နယ်စပ်မှာ (Phu Phadeng)ဖြစ်သည်။ ယင်းသုံးနိုင်ငံအတွင်း စီးဆင်းနေသည့်မြစ်သည် မဲခေါင်(Mekong River)ဖြစ်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ချင်းရိုင်းသို့ မရောက်ဖူးခဲ့။ မယ်ဟောင်ဆောင်နှင့် ဇင်းမယ်သို့သာ ရောက်ခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်က ကိုအေး(ခေါ်) ဆရာအီးနောဆင်သည် 'သရာမူလားမူထရော့'၏ စီးပွားရေးအကြံပေးအပြင် သူ၏ကိုယ်ပိုင်အနေနှင့် မြန်မာပြည်မှကျောက်များကို မဲဆောက်၊

ဇင်းမယ်နှင့် မယ်ဟောင်ဆောင်တို့တွင်ပါ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားနေလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဆရာအီးနေ့တို့ ပထမဆုံးအခေါက် မယ်ဟောင်ဆောင်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်က စာအုပ်ဆိုင်တွင်နေရစ်ခဲ့ပြီး သူက အရောင်းအဝယ်ကိစ္စအတွက် ဆရာမများရှိရာ ဆေးရုံသို့သွားလေသည်။ ဇင်းမယ်မှာ ရှမ်းပြည်ပြီးလျှင် ရှမ်းလူမျိုးများ အများဆုံးနေထိုင်သကဲ့သို့ မယ်ဟောင်ဆောင်မှာလည်း ကယားပြည်နယ်နှင့် တစ်ဖက်ကမ်း စီဖြစ်၍ ကယားလူမျိုးများကို အများဆုံးမြင်တွေ့နိုင်သည်။ ထိုစဉ်ကလည်း ဇင်းမယ်တွင် ရှမ်းလူမျိုးအများစုနှင့် ရှမ်းတော်လှန်ရေးစခန်းချသကဲ့သို့ မယ်ဟောင်ဆောင်တွင်လည်း ကရင်နီတော်လှန်ရေးနှင့် ကယားလူမျိုးများ အများဆုံးအခြေစိုက်ကြသည်။

ဆရာအီးနေ့ဆင်၏ လူရင်းနှင့် လူယုံများသည် ကျွန်တော်တို့၏ ကားကလေးကို ကယားပြည်နယ်၏ တစ်ဖက်ကမ်းရှိ အတွင်းပိုင်းသို့ လမ်း ပြခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ကယားပြည်နယ်နှင့် ဆက်စပ်နေသော တောတောင်ရေ မြေကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ညိုစိမ်းနေသော ကယားပြည်နယ်နှင့် ထိုင်းပြည်နယ်တောင် တန်းသည် မြန်မာပြည်နှင့် ခွဲခြားမရချေ။ တောင်ခြေတွင်ကား ဟိုနားတစ်အိမ်၊ ဒီနား တစ်အိမ် လူနေခပ်ကျဲကျဲကို တွေ့ရသည်။ တောတွင်းသို့သွားသည့် လမ်းခရီးကလည်း ဤတစ်လမ်းသာ ရှိလေသည်။ ခဏကြာလျှင် ပြောက်တိပြောက်ကျား ရွာစုကလေးများ ကို တွေ့ရသည်။ ယင်းအိမ်ခြေနှင့် ရွာစုအားလုံးပင် ကယားပြည်နယ်ဘက်မှ ထွက်ပြေးလာ ကြသူများပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် တောင်ပေါ်နှင့် တောလမ်း၌ တစ်နာရီခန့်သွားမိလေလျှင် ကရင်နီ ဒုက္ခသည်စခန်းဖြစ်သော 'ရွာသစ်'သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအချိန်က ကယားပြည်နယ်တွင် 'ကျောက်စိမ်း'တစ်မျိုး ထွက်စဖြစ်သည်။ ယင်းကို ဆရာအီးနေ့၏ လူများက သတင်းပို့ ကြလေသည်။ သို့ဖြင့် ဆရာအီးနေ့သည် သူ့လူများခေါ်ရာနောက်လိုက်သွားပြီး အစိမ်း ရောင်ကျောက်ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးကာ ဓာတ်ခွဲကြလေသည်။ ကျွန်တော်က ကရင်နီဒုက္ခ သည်စခန်းတွင် နေကျန်ရစ်ပြီး ကရင်နီဒုက္ခသည်များရက်လုပ်သည့် အဝတ်အထည်ကို လေ့လာဆည်းပူးသည်။

ကျွန်တော်သည် ကရင်နီဒုက္ခသည်စခန်းရှိ လည်ပင်းတွင် ကြေးကွင်းနှင့် ကြိမ် ကွင်းစွပ် ဒုက္ခသည်မိန်းကလေးများအား ကြည့်ရှုရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ သူတို့ သည် တစ်ချိန်တစ်ခါက ကရင်နှင့် ကရင်နီလူမျိုးအုပ်စုဝင် 'ပဒေါင်'လူမျိုးများပင် ဖြစ် သည်။ ကယားပြည်နယ်တွင် (ရွှေအေး)အပါအဝင် အကြီးအကဲများမှ စစ်အစိုးရအား ဆန့်ကျင်သည်ကိုအကြောင်းပြ၍ ကယားပြည်နယ်မှ ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ထွက်ပြေးလာသူများ

ပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် 'မာနယ်ပလောခရီးသည်'စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေသောအခါ တွင် ကရင်ပြည်နယ်သတ်မှတ်ရန်အတွက် ကရင်လူမျိုးများအား တရားဝင်စုံစမ်းစစ်ဆေး၍ တရားဝင်လူမျိုးအဖြစ် သတ်မှတ်သောအခါ ယင်း'ပဒေါင်လူမျိုး'များသည် အရေအတွက်နည်းပါးလှ၍ ကရင်အစုဝင်မှ ကယားအစုဝင်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားကြောင်း ရေးသားထားပါသည်။

မောင်စင်ကြယ်နှင့် လည်ပင်းကြွင်းစွပ် ပဒေါင်လူမျိုးကြီးစိုး

ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော် သြစတြေးလျသွားရောက်၍ စာအုပ်ဆိုင်တွင် ပထဝီဝင် (Geographic)ကမ္ဘာကျော်ဂျာနယ်ကို ဖတ်ရသောအခါ 'ပဒေါင်'လူမျိုးများနည်းတူ လည်ပင်းတွင် ကြိမ်ကွင်း၊ ကြေးကွင်းတွေစွပ်ထားသော အာဖရိကမျိုးနွယ်တစ်စုကို သွားတွေ့ရလေသည်။ လူသားမျိုးနွယ်များသည် တစ်စတစ်စဖြင့် ယဉ်ကျေးမှုကို ပြုစုပျိုးထောင်ရာတွင် တစ်စုနှင့်တစ်စု၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တူညီကြသည်ကား မဟုတ်ပေ။ ဤအထဲတွင် ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ ကွဲပြားကြပြန်လေသည်။ ယခုပင် ကြည့်ကြစို့။ မိန်းမသားများသည် လည်ပင်းကိုသာ ကြိမ်ကွင်းနှင့် ကြေးကွင်းစွပ်ရသည်မဟုတ်ဘဲ ခြေထောက်တွင်ပင် ဒူးဆစ်အထိ ကြေးကွင်း၊ ကြိမ်ကွင်း စွပ်ထားရလေသည်။

ထိုင်းပြည်မြောက်ပိုင်း ဇင်းမယ်

ဆရာအီးနော့သည် ကားတစ်စီးဖြင့် ထိုင်းနိုင်ငံအတွင်း စုန်ဆန်နေရာ မယ်ဟောင်ဆောင်မှ ထိုစဉ်က ဈေးမြို့ဖြစ်သော 'စောလဲထ'သို့ ရောက်လာပြန်လေသည်။ 'စောလဲထ'မှ ပဲ့ထောင်လေးဖြင့် 'မာနယ်ပလော'သို့ စုန်ချင်လျှင်လည်း စုန်၍ရသည်။ မဲဆောက်မှလာ

၍ 'မာနယ်ပလော'အထိ လာလိုလျှင်လည်း 'မယ်သဝေါ'တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ကားကိုထားရစ်ပြီး ပဲ့ထောင်ဖြင့် မာနယ်ပလောအထိ အရောက်လာနိုင်သည်။ ထိုခရီးမှာ ထိုစဉ်က တော်လှန်ရေးသမားတွေ စုန်ဆန်နေသောခရီးလမ်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဆရာအီးနေ့သည် KNU ခရိုင်ဥက္ကဋ္ဌ ပဒိုချားလ်၏ ချိန်းဆိုထားချက်အရ 'စောလဲထ' တွင် လာရောက်တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ဘဝတွင် နိုင်ငံရေးလုပ်ဆောင်ခြင်းနှင့် စာပေရေးသားခြင်းအလုပ်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားလေရာ မည်သူသည် မည်သည့်အလုပ်မျိုးကို လုပ်နေသည်ကို မေးမြန်းခြင်းမရှိ၊ စူးစမ်းခြင်းလည်း မရှိပေ။ ယခု ဆရာအီးနေ့နှင့် ပဒိုချားလ်တို့၏ အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော်သည် မေးမြန်းခြင်းလည်းမရှိ၊ သိရှိခြင်းလည်း မရှိချေ။ ဤတွင် ဆရာအီးနေ့သည် ပဒိုချားလ်နှင့် သူတို့ကိစ္စ ပြီးစီးပြီးနောက် မဲဆောက်သို့မပြန်မီ ဇင်းမယ်သို့ ထွက်လာလေသည်။ ဆရာအီးနေ့ဆိုသူသည် လမ်းခုလတ်တွင် အချိန်တော်သည် မတော်သည်ကို စဉ်းစားသည်ကားမဟုတ်ချေ။ လမ်းခုလတ်တွင် သူ့မိတ်ဆွေတွေ ရှိသည်။ တည်းခိုခန်းတွေလည်းရှိသည်။ စကားအရာတွင်လည်း ကရင်လို၊ ထိုင်းလို၊ မြန်မာလို၊ အင်္ဂလိပ်လို အကုန်ပြောနိုင်သည်။ ဆက်သွယ်ရေးက ဤမျှ ကောင်းမွန်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ညဉ့်အချိန် ကိုးနာရီကျော်ကျော် ဆယ်နာရီလောက်တွင် ဇင်းမယ်ကိုတင်ဖေအိမ်သို့ ရောက်လာပြီး ခဏအကြာတွင် ကျွန်တော့်ကိုထားရစ်ခဲ့ပြီး သူ မဲဆောက်သို့ ပြန်သွားလေသည်။

ထိုင်းနိုင်ငံတွင် ရောက်ရှိနေသော ကျွန်တော်တို့တစ်တွေသည် ထိုင်းနိုင်ငံသို့ အလည်လာသည့်သဘောမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်သူမှ မိမိနေအိမ် ဒီမှာရှိသည်ဟု သဘောမထားကြချေ။ ကျွန်တော်အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။ ခေတ်ဟောင်းက ဒေါ်စိန်ပါတီ၏ သီချင်းကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

“ပျိုပျိုမေ အလည်အပတ်ထွက်တယ်၊ မော်တော်ကားလေးနဲ့ကွယ်။ ရှမ်း(ထိုင်း) ပြည် တောင်ပိုင်းရော၊ မြောက်ပိုင်းရောနဲ့ခဲ့တယ်။ ကိုကိုရယ် ရှမ်း(ထိုင်း)မလေးတွေ ချောတယ်” အတည်တကျမရှိတဲ့စိတ်တွေနဲ့ ခရီးသွားနေခြင်းသာ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကိုတင်ဖေအိမ်တွင် ဆရာအီးနေ့ ပြန်မရောက်မချင်း အချိန်တွေကုန်ရပါတော့သည်။ ကိုတင်ဖေ၏အိမ်သည် နိုင်ငံရေးအိမ်ဖြစ်၍ စားသောက်ဖို့သာလိုသည်။ ဧည့်သည်တွေမှာတော့ လာပြီးရင်းလာသည်။ ရှမ်းပြည်၊ ကယားပြည်နယ်နှင့် လူမျိုးစုခေါင်းဆောင်များလည်း လာသည်။ ဗမာနိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များလည်း လာသည်။ အထူးသဖြင့် ကိုတင်ဖေကို အကြောင်းပြု၍လည်းကောင်း၊ ဒီမိုကရေစီရေးကို အကြောင်း

ပြု၍လည်းကောင်း လာရောက်ကြခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။ ယင်းအထဲတွင် ဦးနုနှင့် ဗိုလ်လက်ျာတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ 'PPP'ပါတီမှ ဦးသန့်ဇင်နှင့် ဗိုလ်မှူးခင်မောင်ညွန့်တို့ လည်း ပါဝင်သည်။

မောင်စင်ကြယ် (PPP) ပါတီဥက္ကဋ္ဌ ဦးသန့်ဇင်၊ ကိုအောင်မြိုး

ကျွန်တော်သည် ထိုင်းနိုင်ငံတွင် နေထိုင်ရသည့်ကာလအတွင်း ဇင်းမယ်တွင် နေ ရသမျှကို ကျေနပ်မိသည်။ နေရာတကာတွင် ရှမ်းနှင့်တူသော ထိုင်း၊ ထိုင်းနှင့်တူသော ရှမ်းကိုတွေ့ရမည်။ သူတို့ချင်းမှာမူ လူမျိုးလည်းတူ၊ ယဉ်ကျေးမှုလည်းတူ၊ ဘာသာစကား တွင်ပါ မပြောပလောက်သော နိမ့်သံနှင့် မြင့်သံသာကွာသည်။ ဘုရားကျောင်းကန်နှင့် အထွေထွေသော လှူမှုတန်းမှုများမှာလည်း မြန်မာနိုင်ငံအတိုင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ အထူး သဖြင့် ဘုရင့်နန်းတော်ကို မမြင်ရတော့သော်လည်း ပြတ်တောက်ပြိုကွဲနေသော ကျုံးရေ ကိုကြည့်၍ မန္တလေးနှင့်တူလှသည်လားဟု စိတ်ထဲမှာ နှစ်သိမ့်ရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သင်္ကြန်တစ်ခုတွင် ကျွန်တော်သည် ဇင်းမယ်သင်္ကြန်ပွဲနှင့် ဆုံရလေ တော့သည်။ ရေသဘင်ပွဲဆင်နွှဲရာတွင် ဇင်းမယ်ကျုံးကို ဗဟိုပြုထားလေသည်။ ကိုတင် ဖေတို့အိမ်မှာ ကျုံးနှင့်နီးနီးလေးဖြစ်၍ ရေသဘင်ပွဲဆင်နွှဲရာတွင် အဆင်ပြေလှတော့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံနည်းတူပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျုံးဘေးတွင် ရေသဘင်မဏ္ဍပ်များ ထိုးထားသည်။

mgyoe.com

အချို့သောရေပက်ချင်သူများအတွက် ကျုံးရေကိုယူ၍ ပက်လည်းရ၏။ အထူးသဖြင့် ထိုင်းနိုင်ငံနှင့် ဘန်ကောက်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာသော နိုင်ငံခြားသားများအတွက် သင်္ကြန် ရက်တွင်း၌ ဇင်းမယ်သို့လာ၍ ရေကစားကြ၏။ ဇင်းမယ်ဆိုသည်ကား ဤမျှပင် မြန်မာရနံ့ သင်းထုံနေပေတော့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ရှေးခေတ် မြန်မာမင်းညီမင်းသားများသည်လည်း နိုင်ငံရေးအရ ဇင်းမယ်ထီးနန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့စံမြန်းနေကြသည်လည်း ရှိကြပေသည်။

ဆရာအီးနေ့သည် သင်္ကြန်လွန်ပြီးမှပင် ဇင်းမယ်သို့ ပြန်ရောက်လာတော့သည်။ သူ့ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးအလုပ်ရှိနေသောကြောင့် အပြစ်ဆိုဖွယ်မရှိပါ။ ယင်းသို့ရောက်လာ သည်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ဆရာအီးနေ့က ပြောပြပါတော့သည်။

“ဦးစင်ကြယ်ရေ၊ ဗိုလ်ချုပ်ရွှေဆိုင်းရဲ့သား လက်ထပ်ပွဲမှာ ခင်ဗျားကိုလည်း ခေါ် ခဲ့ပါတဲ့”

“ဘယ်မှာလုပ်မှာလဲ ဆရာအီးနေ့ရ၊ လူရင်းတွေဆိုတော့ သွားရမှာပေါ့ဗျာ”

“သူတို့တပ်မဟာတွေရှိတဲ့ အုန်းဖန်ဘက်မှာဗျာ”

နေ့လယ်ပိုင်းလောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ ကိုတင်ဖေကိုနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဇင်း မယ်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့ညအဖို့ ကျွန်တော်တို့ ဆရာအီးနေ့အိမ်တွင် ညအိပ် ကြသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင်မှ အုန်းဖန်သို့ ခရီးပြန်ထွက်ကြမည်ဖြစ်လေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံအနီးမှ အုန်းဖန်သို့

နောက်တစ်နေ့ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ရေမိုးချိုးပြီး၍ ဆရာအီးနေ့ ၏သမီးလေးများ စီစဉ်ပေးသော နံနက်စာကို ဖားသောက်ကြသည်။ ပြီးလျှင် ဆရာအီးနေ့ ၏မိခင်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ရာ အဘွားကြီးက ခရစ်ယာန်ဘာသာဖြင့် ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သ ပေးသည်။ ပထမတွင် တိုယိုတာ (4-10 D)ကားကလေးသည် မြို့ပြင်သို့ မောင်းထွက်လာ သည်။ ကျွန်တော်သည် မသွားဖူးသေးသောခရီးလမ်းဖြစ်၍ ဘယ်ကိုသွားနေမှန်းပင် မသိ ပါချေ။ နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါတွင်မှ ကားကလေးသည် မြေပြန့်အိမ်ခြေများမှတစ်ဆင့် တောင်ခြေပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ယင်းအိမ်ခြေစုစုများသည် အခြားမဟုတ်ဘဲ ဗီယက် နမ်စစ်ပွဲအတွင်းက အမေရိကန်ဘက်မှ ဝိုင်းကူတိုက်ခိုက်ပေးသော လာအိုနိုင်ငံမှ တိုင်းရင်း သား ‘မြောင်’(ခေါ်) ‘မျော့’များ၏ ရွာများဖြစ်ကြောင်း ဆရာအီးနေ့ပြောပြ၍ သိရလေ သည်။ ယင်း‘မျော့’များသည် စိုက်ပျိုးရေးတွင်သာမက ရှမ်းကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ပအိုဝ်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှုတွင်လည်း ထက်သန်ကြလေသည်။

အုန်းဖန်နှင့် မဲဆောက်သည် ကီလိုမီတာ ၁၅၀ လောက်ဝေးကွာပြီး ထိုင်းနိုင်ငံ၏

အနောက်ဘက်နှင့် မဲဆောက်တောင်ဘက်တွင် ရှိသည်။ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ဆက်စပ်နေရာမှာ ကြာအင်းဆိပ်ကြီးမြို့နယ်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ကရင်လူမျိုးများနှင့် ကရင်ရွာများ အုန်းဖန်မြို့နယ်အတွင်း၌ အများအပြားရှိလေသည်။ အုန်းဖန်၏ တောင်ဘက်တွင် ခန်ခလဘူရီနှင့် ကန်ချနဘူရီပြည်နယ်များ ရှိကြသည်။ ကန်ချနဘူရီတွင် ယူနက်စကို၏ ကမ္ဘာစစ်သမိုင်းရှိ၍ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် နယ်စပ်ဒေသမှာ အမ်ဖိုးအုန်းဖန် (Amphoe Umphang) ဖြစ်လေသည်။

အမ်ဖိုးအုန်းဖန်အကြောင်းပြောရာတွင် အမှတ်ရစရာမှာ ကျွန်တော်၏ 'မြန်မာပြည်နှင့် ကရင်အမျိုးသားခေါင်းဆောင်များ' စာအုပ်ပါ 'ဆရာလွန်းရွှေအကြောင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ဆရာကြီးဦးလွန်းသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တွင် ယင်းအုန်းဖန်၌ သာသနာပြုဆရာအဖြစ် နေခဲ့သည်။ စစ်ပြီးနောက် မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်သောအခါ အုန်းဖန်နယ်အတွင်း သူတွေ့ခဲ့ရသော ကရင်လူမျိုးများအကြောင်းကို ရေးသားရာ၌ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်အကြောင်းနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအကြောင်းများ ပါဝင်လေသည်။

ထိုစဉ်က ဆရာအီးနောနှင့်ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်ရွှေဆိုင်း၏ သား လက်ထပ်ပွဲအတွက် အုန်းဖန်သွားစဉ်က လမ်းခရီးတွင် လူသူရှင်းလှပေသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ ကားကလေးသည် တောင်ကုန်းပေါ်မှ မြေပြင်ဆီသို့ ပြေးဆင်းလိုက် ပြေးတက်လိုက်ဖြင့် မမောနိုင် မပန်းနိုင်အောင်ဘဲ ရှိတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ညနေစောင်းလောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ အုန်းဖန်သို့ရောက်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ အုန်းဖန်ရောက်သွား၍ တစ်ခုအံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသည်မှာ အုန်းဖန်ရှိ ဘုရားကျောင်းကန်များနှင့် မြန်မာနိုင်ငံသားများကို တွေ့ရခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ပုသိမ်မြို့မှ ရောက်နေသော ဆင်နိုင်ရှင်၊ ဆင်ဦးစီးများနှင့် မန်းငွေအောင်အရေးအခင်းတွင် ထိုစဉ်က တစ်အိမ်ပါဝင်ခဲ့သော စတီးလ် (ခေါ်) ချစ်စိန်တို့ပင် ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့က ပျူငှာစွာ ခရီးဦးကြိုပြုသဖြင့် သူတို့၏ ဘာလုံးပွဲသို့ပင် ကျွန်တော်တို့ တက်ရောက်ခဲ့ကြသေးသည်။ ထိုညက ဗိုလ်ချုပ်ရွှေဆိုင်းမှာ အဝေးက ရောက်မလာနိုင်တော့ဘဲ နောက်တစ်နေ့တွင်မှ ရောက်လာပါတော့သည်။

နိုင်ငံရေးဟူသည်မှာ တစ်ဖက်က မိမိ၏နိုင်ငံရေးကို ဖြိုခွဲ၍ ပြိုကွဲတတ်သည်လည်း ရှိ၏။ မိမိတို့တစ်ဖွဲ့ချင်းထဲမှာပင် ဖြိုခွဲ၍ ပြိုကွဲတတ်သည်လည်းရှိ၏။ ယင်းသို့ မကွဲမိကလေးတွင် ကဗျာဆရာ မောင်ပေါက်စည်အမည်ခံ အင်္ဂလိပ်ကန်သာသနာပိုင်ချုပ် (အင်ဒရူးမြဟန်) သည် မာနယ်ပလောမှ ဘန်ကောက်ရှိ ဘုရားကျောင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ သူ့တွင် နှစ်ဖက်သောပရိသတ်ရှိနေသဖြင့် ဘုရားကျောင်းတွင် စည်ကားလှပေသည်။

ထိုအချိန်က ဘန်ကောက်တွင်ရောက်ရှိနေသော ကျောင်းသားများလည်း ရှိနေရာ ယင်းအခမ်းအနားသို့ ရောက်လာကြလေသည်။ ကဗျာဆရာ၊ သာသနာပိုင်ချုပ်ကြီးသည် မိမိသည် ကဗျာဆရာဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ပြောပြလေရာ ခရစ်ယာန်မဟုတ်သူများပင် သဘောကျကြလေသည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သည်လည်း မာနယ်ပလောတွင် မရှိတော့သဖြင့် မဲဆောက်တွင်လည်း နေ၍မရ၊ ဇင်းမယ်တွင်လည်း နေ၍မရသောကြောင့် သားသုံးယောက်နှင့်အတူ ဘန်ကောက်သို့ ရွှေ့ပြောင်းလာရပေသည်။ ထိုအချိန်တွင် စားဝတ်နေရေးနှင့် ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် အခက်အခဲများရှိလေရာ အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ဦးတို့က အဆင်ပြေစွာ ကူညီကြလေသည်။ တစ်ဦးမှာ ဩစတြေးလျားသံရုံးမှ ကောင်စယ်လာအမျိုးသမီးကြီးဖြစ်၍ နောက်တစ်ဦးမှာ မာနယ်ပလောတွင် သိကျွမ်းခဲ့သော အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ (The Open Society, Institute)မှ ဒါရိုက်တာ မိုရင်းအောင်သွင်တို့ပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

ထိုစဉ်က မြန်မာပြည်၏အခြေအနေက ဆိုးရွားလှပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းတွင် ဒီမိုကရေစီခေါင်းဆောင်များနှင့် လူမျိုးစုခေါင်းဆောင်များအား နှစ်ကြီးထောင်ဒဏ်စီရင်သည်။ ဥပဒေအပြင်ပ၌ လူမျိုးစုများနှင့် ကျောင်းသားများအား မတရားသင်းကြေညာ၍ ဖြတ်လေးဖြတ်ဖြင့် စစ်ဆင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘန်ကောက်ရောက်ရှိနေသည့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး၏ဘဝသည် နောက်ကိုလည်း ပြန်မရ၊ ရှေ့ကိုလည်း သွားမရသည့်ဘဝတွင် လောလောဆယ်အားဖြင့် ထိုင်းရဲတွေ မစသမျှ တစ်ယောက်ချင်းမှာပင် နှစ်ကြိမ်မှ သုံးကြိမ်အထိ ဖမ်းဆီးခြင်းခံရပေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဘဝတူစာရေးဆရာ မြဝတီရဲခေါင် အကြံပြုသည့် အတိုင်း ဒုက္ခသည်အဖြစ်ခံယူကာ ဘန်ကောက်နှင့် မိုင်တစ်ရာကျော်ကွာဝေးသည့် ရက်ဘူရီ (Rat Buri)ခရိုင်ရှိ မနီလွိုင်ကင်း (camp)ထဲသို့ ဝင်လိုက်ရလေသည်။ ရက်ဘူရီ (Rat Buri)ခရိုင်သည် ထိုင်းနိုင်ငံ၏အလယ်ပိုင်းခရိုင်တွင် ရှိနေသေးသောကြောင့် တစ်နေ့တွင် ထိုင်းနိုင်ငံတောင်ပိုင်းရှိ သေမင်းတမန်ရထားလမ်းဆီ အရောက်သွားတော့မည်ဟု စိတ်ဝယ် ရည်စူးထားလိုက်ရလေသည်။

နာမည်ကြီးအယုဒ္ဓယ

ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော့်ဘဝသည် ၁၉၉၆ ခုနှစ်မှ အစပြု၍ ထိုင်းနိုင်ငံမှ ဩစတြေးလျနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော့်ဘဝ၌ နိုင်ငံရေးလုပ်စရာ မရှိတော့သောကြောင့် ကျွန်တော့်ဆရာ ဦးသိန်းဖေမြင့်နည်းတူ စာကိုသာရေးရပါတော့

သည် ကျွန်တော်တို့၏ဘဝသည် တစ်မျိုးတည်းပိုင်ဆိုင်ကြသည်မဟုတ်သောကြောင့် နိုင်ငံရေးလုပ်သောအခါတွင် လုပ်၍ နိုင်ငံရေးမလုပ်ရပြန်သောအခါ စာပေရေးသားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော် သြစတြေးလျရောက်နေချိန်က မြန်မာနိုင်ငံသားများသည် လည်း ကမ္ဘာကြီး၏ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် အသီးသီးသို့ ရောက်နေကြပေ သည်။ ဤအထဲတွင် စာပေသမားများနှင့် စာပေထုတ်ဝေရေးကို သံယောဇဉ်ရှိကြသူများ လည်း ပါဝင်ကြလေသည်။ မကြာပါချေ ဤသူများနှင့် အဆက်အသွယ်ရပါတော့သည်။ သို့ဖြင့် စာပေရေးသားခြင်းကို ပြန်လည်စတင်နိုင်ပါတော့သည်။

သို့ရှိစဉ် ၂၀၀၁ ခုနှစ်မှ အစပြု၍ ထိုင်းနိုင်ငံရှိ စာပေနှင့် နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းများမှ စာအုပ်ထုတ်ဝေရန်နှင့် အစည်းအဝေးတက်ရောက်ရန် ဖိတ်ကြားချက်အရ ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပါသည်။ ထိုအချိန်က (MKLU)မှ စောဟန်ညွန့်နှင့် စောနေမင်း တို့သည် (နယ်သာလင်)နှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ မထွက်ခွာသေးမီ ကဗျာဆရာ တင်မိုးတစ်ယောက် ထောင်ကပြန်လွတ်လာပြီးနောက် ဥရောပမှတစ်ဆင့် ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ထပ်ဆင့်ရောက်လာပါသည်။ ဆရာတင်မိုးသည် သူ၏စာဖတ်ပရိသတ်ဆန္ဒအရ စာပေ ဟောပြောပွဲများ ကျင်းပလေသည်။ ဤတွင် ကိုမြင့်ဝေ၏ (TACDB)နှင့် စောဟန်ညွန့်တို့ ၏(MKLU) တို့သည် နှစ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်နေကြရာ တင်မိုးနှင့် မောင်စင် ကြယ်တို့ ဆုံတွေ့ခိုက် 'အယုဒ္ဓယ'သို့ ပို့ဆောင်ပေးရန် စီစဉ်ကြလေသည်။

ကိုတင်မိုးရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ စောဟန်ညွန့်ရယ် ထိုနေ့က ဘန်ကောက်မှ အယုဒ္ဓယသို့ စီးနင်းလာသည့်ကားမှာ မှန်လုံကားကလေးပင် ဖြစ်လေသည်။ ကားပေါ်တွင် ကိုမြင့်ဝေ၊ ကိုဝင်းသိန်းတို့၏ (ထိုင်း)အမျိုးသမီး ဇနီးသည်များနှင့်အတူ စောဟန်ညွန့်ရဲ့ ချစ်သူ ဝင်းဝင်းနှင့်တကွ ကိုတင်မိုးရဲ့သမီး ဒေါက်တာနှင်းနှင်းမိုးပါဝင်လျက် အခြားမြန်မာ အမျိုးသမီးများလည်း ပါဝင်လေသည်။ ဘန်ကောက်နှင့် အယုဒ္ဓယသည် ရေလမ်း၊ ကုန်း လမ်းသွား၍ရသည်။ ရေကြောင်းလမ်းတွင် အယုဒ္ဓယတည်ရာမှာ 'ကျောက်ဖုရား မြစ်၏ အပေါ်ပိုင်းတွင်ဖြစ်သည်။ ၁၆၈၇ ခုနှစ်၊ ပြင်သစ်သံတမန်တစ်ဦး၏ ရေးသားချက်အရ တောင်ငူခေတ်နှင့် ကုန်းဘောင်ခေတ် မြန်မာတွေ လာရောက်ကျူးကျော်စဉ်က အယုဒ္ဓယ တွင် ဒတ်ချ်နှင့် ပေါ်တူဂီ၊ ပြင်သစ်၊ အင်္ဂလိပ်၊ ဂျပန်၊ တရုတ်တို့ ကုန်သွယ်မှုပြုလုပ်နေ ကြသည်။ ရွှေရောင်ဝင်းနေတဲ့ ရေယာဉ်တွေမှာ လှော်ခတ်သူတွေက ၆၀ ကျော်ရှိသတဲ့။ မြန်မာကျူးကျော်မှုကို ထိုင်းက ပေါ်တူဂီတွေထံမှ လက်နက်ခဲယမ်းအကူအညီနှင့် ပြန် လည်ခုခံကြောင်း၊ ဤသို့ဖြင့် မြန်မာစစ်တပ်က အယုဒ္ဓယကိုမီးရှို့ခဲ့ကြောင်း ရေးသားထား လေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကိုတင်မိုးတို့ နှစ်ယောက်မှာ ကဗျာဆရာနှင့် စာရေးဆရာတွေ ဖြစ်နေသောကြောင့် အယုဒ္ဓယမှ ကျောက်တိုင်နှင့် အုတ်ပုံကိုကြည့်၍ မျက်နှာမကောင်း ဖြစ်ကြရလေသည်။ မိမိတို့၏ ကိုယ်စီစိတ်ထဲမှာတော့ ထိုစဉ်က အဖြစ်အပျက်ပေါ်တွင် ကောက်ချက်ချရန် ခက်ခဲနေပါတော့သည်။ ဤတွင် အဖော်အဖြစ်ပါလာသူ အမျိုးသမီး တစ်ဦးက အုတ်ပုံနှင့် အုတ်ပျက်တွေကြား သူမကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးပါဟု ဆိုလာသဖြင့် ဓာတ်ပုံလှလှလေး ရိုက်ပေးလိုက်ရ၏။ သို့ရာတွင် မြင်ကွင်းကတော့ အကြည့်ရတန်လှ ပါသည်။

ယင်းအယုဒ္ဓယကိုပင် မြန်မာတို့ စစ်ချီစဉ်က ထားဝယ်ကြောင်းဖြစ်၍ 'ဘုရားသုံး ဆူ'ကတစ်ဆင့် အယုဒ္ဓယသို့ရောက်လာကြောင်း မြန်မာရာဇဝင်များတွင် ဆိုထားပြန်လေ သည်။ မြေပုံညွှန်းကို ကြည့်သောအခါတွင် ဂျပန်ခေတ်၌ ဖောက်လုပ်သော 'သေမင်းတမန် ရထားလမ်း'သည် ထိုင်းနှင့်မြန်မာ ဆုံရာနှင့် နယ်စပ်တွင်ရှိနေပြီး ထိုင်းနိုင်ငံ ကန်ချနဘူရီ ခရိုင်ထက် လောလောဆယ် စန်ခလဘူရီ (San-gkhlaburi)ခရိုင်က ဘုရားသုံးဆူနှင့် လမ်းကြောင်းသင့်ပြီး ပို၍နီးသည်။ မကြာခင်ကထိ ကရင်နှင့် မွန်တော်လှန်ရေးသမားများ ယင်းစန်ခလဘူရီ (ဘုရားသုံးဆူ)လမ်းကို စိုးမိုးထားလေသည်။ ယင်းဒေသသည် ထိုင်းလူ မျိုးများအပြင် ကရင်နှင့် မွန်လူမျိုးများလည်း အလုံးအရင်းနှင့် နေထိုင်ကြ၍ ယခုအခါ လမ်းကြမ်းမှလမ်းချောအဖြစ် ရေးမြို့အထိ အချောကိုင်နေကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ နိုင်ငံရေးနှင့် စာပေရေး ပါရမီဖြည့်ဘက်တွေဖြစ်သော

စောဟန်ညွန့်နှင့် ဝင်းဝင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ကန်ချနဘူရီမှတစ်ဆင့် နယ်သာလန်နိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့နှင့် ကျွန်တော်သည် အဆက်အသွယ်ပြတ် သည်ဟူ၍ကား မရှိလှပါ။ တစ်ယောက်က ယခင်က ကရင်ပြည်နယ်တွင်နေသည်၊ တစ် ယောက်က လားရှိုးတွင်နေသည်။ ဖုန်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အီးမေးလ်ဖြင့်လည်းကောင်း အဆက်အသွယ်ရနေကြသည်။ ကြားက အိမ်ရှင်ဖြစ်နေသူမှာ ဘန်ကောက်ရှိ (TACDB) မှ မြင့်ဝေပင်ဖြစ်လေသည်။ ရှေးကရေစက်ဆိုသည်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအတွက် အရေး ကြီးလှပါသည်။ ဝင်းဝင်းတို့ဖခင် အသည်းအသန်ဖြစ်၍ သူတို့ဇနီးမောင်နှံ ဘန်ကောက်သို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်က မြန်မာနိုင်ငံသို့ပြန်ခွင့်ရသဖြင့် ပြန်လာသည်။ ကျွန်တော် နှင့် စောဟန်ညွန့်တို့ ဘန်ကောက်ရှိ ကိုမြင့်ဝေထံမှာ ဆုံကြပြန်လေသည်။

“အန်ကယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ထိုင်းတောင်ပိုင်းရှိ ကန်ချနဘူရီသာမဟုတ်ဘူး၊ အစွန် ဆုံးဒေသ ဖူးကက်(Phuket)ကိုပါ သွားလို့ရပြီ အန်ကယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင် နေလစန်း လည်း ဖူးကက်မှာရှိတယ်။ အန်ကယ်တို့ပါ ခေါ်ခဲ့ပါတဲ့”

ပထမအခေါက် စောဟန်ညွန့်ခေါ်စဉ်က ကျွန်တော် ကန်ချနဘူရီကိုရော၊ ဖူးကက် ကိုရော မရောက်တော့ပါ။ ဤမျှဆိုလျှင် ကျွန်တော်၏ ကံကြမ္မာကို ကျွန်တော် ရိပ်စားမိ သည်။ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့၊ တစ်ခေါက်မဟုတ် တစ်ခေါက် အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော် ရောက်လိမ့်မည်။ ယင်းသေမင်းတမန်ရထားလမ်းနှင့် ရေးဗားကွေး (River Kwai)ကိုလည်း ကျွန်တော် မုချရေးသားခွင့်ရလိမ့်မည်ကိုလည်း စိတ်ချယုံကြည်လိုက်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်တွင် တတိယအခေါက် စာအုပ်ထုတ်ဝေရန် ဘန်ကောက်သို့ ရောက်လာပြန်သည်။ စောဟန်ညွန့်သည်လည်း ရော်ဘာစိုက်ပျိုးရေးနှင့် ထုတ်လုပ်ရေးအတွက်ဘန်ကောက်သို့ရောက်လာသည်။ ဘန်ကောက်တွင် တည်းခိုနေစဉ် ကိုမြင့်ဝေ၏အကူအညီဖြင့် ကန်ချနဘူရီခရီးစဉ်နှင့် ဖူးကက်ခရီးစဉ်ကို ရေးဆွဲကြလေသည်။ ကန်ချနဘူရီခရီးစဉ်တွင် မြင့်ဝေ၏တပည့် မောင်ဝိုင်းပါ အဖော်အဖြစ်လိုက်ပါမည့် ဖူးကက် ခရီးစဉ်တွင် လေယာဉ်ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် စောဟန်ညွန့်တို့နှစ်ယောက်တည်း သွားကြရေးပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ၂၀၁၄ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ပထမအပတ်ထဲတွင် ကျွန်တော်၊ စောဟန်ညွန့် နှင့် မောင်ဝိုင်းအပါအဝင် ပေါင်းမိုးကားလေးဖြင့် ဘန်ကောက်မှ နံနက် ၈ နာရီလောက်၌ ကန်ချနဘူရီသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ယင်းခရီးကို ရှေးက ဘန်ကောက်မှသွားဖူးခဲ့သော်လည်း အလုံးစုံကား မှတ်၍မရတော့ချေ။ ကားဆရာကလည်း စိတ်ရှည်သည်၊ စိတ်ကောင်းရှိသည်။ အဝေးခရီးကိုသွားရာတွင် ယင်းသို့ ကားသမားမျိုး လိုအပ်လှပါသည်။ အဝေးပြေးကား

ကလေးသည် ဘန်ကောက်မှ မှန်မှန်မောင်းလာသော်လည်း တော်တော်နှင့် ဘန်ကောက် အပြင်ဘက်သို့ မရောက်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်၏ အာရုံကတော့ ဘန်ကောက်မြို့တွင်းကိုရော၊ မြို့ပြင်ကိုရော ရောက်နေပါတော့သည်။ နံနက် ၁၀ နာရီကျော်ကျော်လောက်တွင် နာခွန်ပထုံ(Nakhon Pathon) သို့ ရောက်လာသည်။ နာခွန်ပထုံရောက်မှပင် ယခင်သွားနေကျ ခရီးကို အနည်းငယ်ပြန်၍မှတ်မိသယောင် ရှိတော့သည်။ နာခွန်ပထုံလမ်းခွဲ မနီလျှိုင်းတွင် ကျွန်တော် တစ်နှစ်ခွဲတိတိနေခဲ့ရသော ရပ်ချ်ဘူရီ (Ratchaburi)ရှိ၍ ယခု ကျွန်တော်တို့ သွားနေသော ကန်ချနဘူရီသည် တောင်ဘက်သို့ တည့်တည့်သွားနေသောလမ်းပင် ဖြစ်လေသည်။

စောဟန်ညွန့်သည် ဘားအံမှ သူ၏သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ စောဘုထံ ဖုန်းဆက်၍ ခရီးစဉ်ကို ပြောပြနေသည်။ စောဘု၏ ဇနီးသည်မှာ မွန်အမျိုးသမီးဖြစ်ပြီး သူတို့၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုမှာ ရော်ဘာစိုက်ခင်း၊ ဧကတစ်ရာကျော်နှင့် သစ်တောထွက်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်မှုပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ယခင်ကရော၊ ယခုရော ပြည်ပသို့သွားရန် သူ စိတ်မကူးတော့ချေ။ ကျွန်တော်တို့ ကန်ချနဘူရီရောက်လာပြီး ကြည့်ချင်တာတွေ ကြည့်ပြီးနောက်တွင် ထိုင်းနိုင်ငံဘက်၌ ပထမဆုံးသေမင်းတမန် ရထားထွက်သည့် နမ်တုတ်စိုင်းယွတ်နွိုင် (Nam Tok Sai Yok Noi)မှ စတင်ထွက်သည့် ဘူတာမှနေ၍ သူကြိုနေမည်ဖြစ်ကြောင်း စောဟန်ညွန့်ကို အကြောင်းပြန်လေသည်။ သည်လိုခရီးမျိုးနှင့် သည်လိုစာအုပ်မျိုးသည် လူရင်းတွေမပါရှိပါက သွားဖို့လည်းခက်၏။ ရေးဖို့က ပို၍ခက်ပြန်၏။ ဂျပန်ခေတ်က သေမင်းတမန်ရထားလမ်းဖောက်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကွေးမြစ် (River Kwai)ကို တည်ဆောက် တာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုင်းနိုင်ငံဘက်မှဆိုလျှင် နမ်တုတ်(Nam Tok)ကနေ ရေးဗာကွေး (River Kwai) တံတားကိုကျော်ဖြတ်၍ ဘုရားသုံးဆူအထိ ဖြစ်လေသည်။ မြန်မာဘက်မှ သံဖြူရေပုံမှ ဘုရားသုံးဆူအထိ ဖြစ်ပြန်လေသည်။

အခန်း (၂)

ကန်ချနဘူရီ (Kanchanaburi) ရောက်ပြီ

ယင်းသို့ဖြင့် နံနက် ၁၁ နာရီ ကျော်ကျော်လောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ ကန်ချနဘူရီ သို့ ရောက်လာသည်။ ကားဆရာက ယခင်လည်း သွားလာနေကျဖြစ်သောကြောင့် ကျွမ်းကျင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ပြတိုက်နှင့် မနီးမဝေးတွင် ကားရပ်ပေးသည်။ သို့ရာတွင် ပြတိုက်ထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ မဝင်သေးဘဲ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုအတွက် အာဟာရဖြည့်ရန် ဆိုင်များကို လိုက်လံကြည့်ရှုရသည်။ စားသောက်ဆိုင်နှင့် စာအုပ်ဆိုင်ကလေးများသည် လမ်းဘေးမှာပင် စီရီနေတော့သည်။ မုန့်ဟင်းခါးလို၊ ရခိုင်မုန့်တီလို၊ မုန့်ဟင်းခါးဖတ်နှင့် ဟင်းရည်ကျဲကျဲ စားဖွယ်ရာများက အဓိကဖြစ်သည်။ ပြီးလျှင် အဆင်တန်ဆာတွေက လည်း များစွာထည့်၍ စားသောက်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သားလည်း မိမိကြိုက်နှစ်သက်ရာကို မှာစားကြသည်။ မုန့်ဟင်းခါးအရည်ကျဲကျဲကို စားသောက်ပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီသောက်ကြပြန်သည်။ အာဟာရပြည့်သွားပြီဖြစ်၍ နေ၍ထိုင်၍ ကောင်းသွားသည်။ ကျွန်တော်သည် စာပေသမားဖြစ်၍ ပြတိုက်အနီးတွင်ရောင်းချသော စာအုပ်စာတမ်းများကို ဝယ်ယူပြီးနောက် ပြတိုက်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ကိုမြင့်ဝေထည့်ပေးလိုက်သော 'မောင်ဝိုင်း'သည် လူငယ်ဖြစ်၍ သွက်လက်သည်၊ ချက်ချာသည်။ ပြတိုက်အဝင်ဝရောက်သည်မှစ၍ သူပင် ဓာတ်ပုံဆရာဖြစ်တော့သည်။ မြေစိုက်ပြတိုက် ကလေးကား ကြီးကျယ်လှသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ဥရောပကကဲ့သို့ ခိုင်ခန့်အောင် တည်ဆောက်ဖို့တော့ လိုပေဦးမည်။ အားလုံးကား ဝါးတွေဖြင့်သာ တည်ဆောက်ထားသော ပြတိုက်အငယ်စားလေးဖြစ်သည်။ သူ၏လက်ဝဲဘက်တွင် အတန်ပင်ကြီးကျယ်

သော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းရှိသည်။ ပြတိုက်၏အရှေ့ဘက်တွင် အဝင်အထွက်လမ်းသာ ရှိသော်လည်း ပြတိုက်၏အနောက်ဘက်တွင်ကား မြစ်ဆိပ်ဖြင့် ကျယ်ပြောလှပေသည်။ မြစ်ဆိပ်မှာ ကွေးမြစ်ပင်ဖြစ်သည်။ ပြတိုက်ကမြစ်၏အထက် ကွေးမြစ်က အောက်ဘက် ဖြစ်၍ ရေက အတိုင်းသားစီးဆင်းနေလေသည်။

ပြတိုက်သို့ လာရောက်ကြည့်ရှု လေ့လာသူများမှာ အဝင်အထွက် မပြတ်လှချေ။ လာသူများမှာလည်း သူ့အကြောင်းနှင့်သူ ရှိကြပေမည်။ ဥရောပတိုက်သားများလည်း တွေ့ရသည်။ ဂျပန်များလည်း တွေ့ရသည်။ ဤအထဲတွင် ထိုင်းလူမျိုးတွေပါ တွေ့ရှိရလေ သည်။ ကျွန်တော်တို့ပြတိုက်သို့ ဦးတိုက်လာစဉ်ကပင် ပြတိုက်အစောင့်က အတွင်းဘက်၌ ဓာတ်ပုံမရိုက်ရန် ပြောထားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ အခက်အခဲတွေ့ရတော့သည်။ ဓာတ်ပုံ တစ်ကွက်နှစ်ကွက်လောက် မရိုက်ပါက ယင်းစာအုပ်အတွက် ဆွဲဆောင်မှုမှာ လျော့နည်း သွားနိုင်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကြံဆရပါလေတော့သည်။ လိုလျှင်ကြံဆ နည်းလမ်းက ရသည်မဟုတ်လား။ ထိုင်းလို အရည်ကျိုသောက်နိုင်သော စောဟန်ညွန့်အား ပြတိုက် အစောင့်နှင့် စကားပြောခိုင်းရတော့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် မောင်ဝိုင်းကား ပြတိုက်ဝါးတဲ အတွင်းသို့ ဦးစွာဝင်ရောက်သွားတော့သည်။ ဤနေရာတွင် မျက်လုံးများသည် မြင်ဖို့လည်း လိုသည်။ လျင်ဖို့လည်းလိုသည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော်နှင့် မောင်ဝိုင်းတို့ ပြတိုက်အပြင်

သို့ရောက်လေလျှင် စောဟန်ညွန့်နှင့် ပြတိုက်အစောင့်တို့လည်း စကားစမြည်ပြောဆို၍ ပြီးခဲ့လေပြီ။

စစ်သင်္ချိုင်းမှ ကွေးမြစ်တံတား

‘ကန်ချနဘူရီ’ ပြတိုက်တွင် အတန်အသင့် အချိန်သုံးပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ ပြတိုက်အနောက်ရှိ အလှူရှင်ဂျပန်ရုပ်တုကြီးသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ဂျပန်ရုပ်တုကြီးမှာ ဝါးပင် ဝါးပြတိုက်ကို နောက်ခံလျက် ကွေးမြစ်ဝှမ်းကို မျက်နှာမူထား၍ မြင်ကွင်းအရ သင့်လျော် လှပေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့မှာ စစ်သင်္ချိုင်းကိုလည်း ကြည့်ရဦးမည်။ ကွေးမြစ် တံတားကိုလည်း ရောက်ရဦးမည်ဟု သတ်မှတ်ထားသဖြင့် ယခုထက် အချိန်အကုန်မခံ နိုင်တော့ချေ။ သို့ဖြင့် စောဟန်ညွန့်မှ ကားဆရာအား စစ်သင်္ချိုင်းသို့ ခရီးဆက်ရန် ပြော လိုက်လေသည်။

ကန်ချနဘူရီတွင် ကမ္ဘာ့စစ်သင်္ချိုင်းကော်မရှင်က ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထား သော စစ်သင်္ချိုင်းနှစ်ခုရှိ သည်။ ပထမတစ်ခုမှာ (Don Rak) ဖြစ်ပြီး မြို့တွင်းဘက်ကျ၍ ပြတိုက်နှင့်နီးသည်။ ယင်းသင်္ချိုင်းတွင် စစ်အတွင်းက မြှုပ်နှံထားသော စစ်သည် ၆,၉၈၂ ဦးအနက် ဗြိတိသျှစစ်သံ့ပန်းမှာ တစ်ဝက်ကျော်ရှိပြီး ကျန်သူတို့မှာ ဩစတြေးလျနှင့် နယ်သာလန်စစ်သံ့ပန်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ဒုတိယစစ်သင်္ချိုင်းမှာ ကန်ချနဘူရီမြို့လယ်မှ တောင်ဘက် လေးကီလိုမီတာလောက်သွားရသော ချုံကိုင် (Chung Kai) စစ်သင်္ချိုင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းစစ်သင်္ချိုင်းတွင် မြှုပ်နှံထားသူ စစ်သံ့ပန်းပေါင်း ၁,၇၀၀ ကျော်ရှိသည်။ ဒတ်ချ်၊ ဗြိတိသျှ၊ ပြင်သစ်၊ ဩစတြေးလျတပ်သားများဖြစ်ကြသည်။ စစ်အတွင်းက ကွေးမြစ် တံတားနှင့် သေမင်းတမန်ရထားလမ်းကို မဟာမိတ်များက ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဂျပန်များမှ မဟာမိတ်စစ်သားအပေါ် လုပ်ကြံမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးလေ သည်။

စစ်သင်္ချိုင်းတွင်လည်း ပြတိုက်နည်းတူ ရပ်ဝေးနေသူများသည် ပန်းစည်းများ ကိုင်ဆောင်လျက် ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် ပြုကြလေသည်။ သူတို့အားလုံးပင် ယင်းစစ်သင်္ချိုင်း အကြောင်းကို သိထားပြီးလည်း ဖြစ်ကြသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကန်ချန ဘူရီကမ်းထိပ်မှတစ်ဆင့် ကွေးမြစ်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ ကန်ချနဘူရီကမ်းထိပ်နှင့် မြစ်ဆိပ်တွင် လူသူစည်ကားလှသည်။ ကမ်းပေါ်တွင်လည်း ဈေးဆိုင်များဖြင့် စည်ကားနေ သည်။ စားသောက်ဆိုင်၊ ဟိုတယ်အလတ်စားနှင့် အငယ်စားများသည် ညနေခင်းနှင့်

ညဉ့်အချိန် ပရိသတ်ကိုဆွဲဆောင်သောအားဖြင့် ရေစပ်ရှိ ဆိပ်ခံတွဲပေါ်တွင် ဆိုင်ခင်းထားကြ၏။

ကျွန်တော် မြစ်ထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ခရီးသည်ကိုပို့ဆောင်ရန် ပဲ့ထောင်လှေကလေးများကို အစီအရိပ်ပင်တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် စောဟန်ညွန့်တို့နှစ်ယောက် အတွေ့အကြုံကိုရှာဖွေသောအားဖြင့် မြို့ဘက်တံတားထိပ်မှ သံဖြူရေပ်သို့သွားသည့် ဘုရားသုံးဆူဘက်သို့ သွားနေမိကြသည်။ ယင်းသို့ တံတားပေါ်လမ်းလျှောက်နေရင်းမှ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများသည် တံတားအောက်ရှိ ရေထဲသို့ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဤတွင် ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲ၌ ကွေးမြစ်တံတားကို တည်ဆောက်ပုံ၊ မဟာမိတ်များ လာရောက်ပုံးကြပုံနှင့်အတူ ရုပ်ရှင်ထဲက ဝီလီယံဟိုးလ်ဒင်းနှင့် အလက်ဂင်းနက်(စ်)တို့၏ သရုပ်ဆောင်သည့်မြင်ကွင်းများသည် တစ်စတစ်စဖြင့် ပေါ်လာပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်အာရုံထဲတွင် နောက်ဆုံး အမှတ်ထင်ထင်မြင်နေရသည်မှာ မဟာမိတ်တပ်ဖွဲ့မှ အလက်ဂင်းနက်စ်ဦးဆောင်၍ ကွေးမြစ်တံတားကြီးကို နောက်ဆုံးတိုက်ခိုက်ဖြိုခွဲပစ်လိုက်သည့် အခန်းပင်ဖြစ်တော့သည်။ တံတားကို ဦးဆောင်တည်ဆောက်သူကား ဗြိတိသျှတပ်ဖွဲ့မှ ဝီလီယံဟိုးလ်ဒင်းတို့ဖြစ်သည်။ တံတားကို မိုင်းခွဲ၍ချိုးဖျက်ရမည့်သူကား အလက်ဂင်းနက်စ်၏ တပ်ဖွဲ့ဝင်တပ်သားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးဒဏ်ရာဖြင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်မှာ အသေခံသွား၏။ မိုင်းခွဲစနက်တံပေါ်သို့ ဟိုးလ်ဒင်း၏ လက်ကျသွားရာမှ ပုံးထပေါက်ကွဲကာ တံတားကြီးကျိုးပျက်သွား၏။ ဤအချိန်တွင် ဘုရားသုံးဆူဘက်မှလာသော ရထားမှာ စက်အရှိန်ကိုမသတ်နိုင်ဘဲ ကျိုးပျက်သွားသော တံတားကြီးနှင့်အတူ ရေထဲသို့ ထိုးကျသွားသည့် မြင်ကွင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ယင်းရုပ်ရှင်မှာ ၁၉၅၇ ခုနှစ်က အကယ်ဒမီရှစ်ခုရမည်ဟု တွက်ချက်ခဲ့သော်လည်း ခုနစ်ဆုတိတိ ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့လေသည်။ ယခုအခါ ယင်းရုပ်ရှင်ကားသည် သာမန်ရိုးရိုးရုပ်ရှင်မဟုတ်တော့ဘဲ ဂန္ထဝင်ရုပ်ရှင်ကားတစ်ခု ဖြစ်၍ နေလေသည်။

နမ်တုတ် (Nam Tok)နှင့် ထမ်ခရာ (Thamkra)

ကျွန်တော်နှင့် စောဟန်ညွန့်တို့သည် တံတားလမ်းအတိုင်း ဘုရားသုံး ဆူဘက်သို့ လျှောက်နေရာမှ ကားဆရာနှင့် မောင်ဝိုင်းတို့ရှိရာ ကန်ချနဘူရီတံတားထိပ်သို့ လှည့်ပြန်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် စောဟန်ညွန့်မှာ တစ်ချိန်တည်းတွင် တယ်လီဖုန်းဖြင့်အလုပ်နှစ်ခုကို လုပ်ရနေတော့သည်။ တစ်ခုမှာ ကျွန်တော် သြစတြေးလျမှယူလာသော ပဒိုသောသီ၏ တယ်လီဖုန်းကို ဘန်ကောက်မှာဆက်သည့်အတိုင်း ထပ်မံဆက်ကြည့်၏။ သူ၏ဖုန်း

နံပါတ်မှာ ဒေါက်တာမာတာ၏ညီ မန်းခလှိုက်မှတစ်ဆင့် ရခြင်းဖြစ်၏။ ဘန်ကောက်မှာ ဖုန်းရတုန်းက ဂျပန်ခေတ်အတွင်း ထိုင်းလူမျိုးများ၏ အဖြစ်အပျက်နှင့် ထိုင်းနိုင်ငံနေ ကရင် လူမျိုးများ၏ အဖြစ်အပျက်မှာ သူလည်း ကျွန်တော်တို့လောက်ပင်သိရှိကြောင်း ပြောပြ ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် တနင်္သာရီတိုင်းမှ KNU ကိုယ်စားလှယ်အနေနှင့် ဆက်သွယ်ရေးရုံးတွင် တာဝန်လာရောက်ထမ်းဆောင်နေကြောင်း။ သို့ဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အော် လစ်ပါနေထိုင်သည့်အရပ်ကိုတော့ သိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။ သို့ရာတွင် နောက် ထပ်ဖုန်းရသောအခါ ယခုသူနေသည်မှာ ကန်ချနဘူရီတွင်မဟုတ်ဘဲ ယခင် မနီလှိုင်းကင့် (Camp)ရှိခဲ့သည့် ရတ်ချီဘူရီ (Ratchaburi)ခရိုင်ဖြစ်နေ၍ လက်လျှော့လိုက်ရပါတော့ သည်။ သူ့ထံသွား၍ မရတော့ချေ။ သူပြောသည့်အတိုင်းပင် ကန်ချနဘူရီကအထွက်တွင် သူ၏ရုံးခွဲမှ ဆရာမလေးကိုသာ ကျွန်တော်၏စာအုပ်များပေးရန် ရှိနေပါတော့သည်။

ဒုတိယတစ်ခု စောဟန်ညွန့်ဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ရသည်မှာ စောမောင်ဘုမှ ကျွန် တော်တို့ကို စောင့်ဆိုင်းနေမည့်နေရာပင် ဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ယင်းခရီးကို နေ့ချင်းပြန်သွားသဖြင့် ဤမျှလောက်တော့ ကသိကအောက်ဖြစ်ရသည်မှာ ဆန်းတော့ မဆန်းပါချေ။ ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့နှင့် ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့တော့ လိုအပ်နေပေသည်။ တစ်ချိန်က ဒေါက်တာစံစိဖိုးတို့၊ စောဘဦးကြီးတို့ရှိစဉ်က ကရင်ပြည်နယ်ကို တောင်းဆိုရာတွင် (၁)ညောင်လေးပင်ခရိုင်၌ ပါဝင်သော ယခုလက်ရှိကရင်ပြည်နယ်၊ (၂)ဧရာဝတီတိုင်း၊ (၃)တနင်္သာရီတိုင်းတွင် ယခု 'ကန်ချနဘူရီ'နှင့် 'စန်ခလဘူရီ' ခရိုင်တို့ ပါဝင်သောအရပ်ကို ပါ ကရင်ပြည်နယ်အဖြစ် သတ်မှတ်ရန်ပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းအသိဖြင့် သံတောင်ပါဝင်သော တောင် ငူခရိုင်၊ ညောင်လေးပင်ခရိုင်၊ ကရင်ပြည်နယ်ဒေသအနှံ့နှင့် တနင်္သာရီတိုင်းတွင် ရေး၊ မြိတ်(ဘိတ်)၊ ထားဝယ်တို့သာမက ကော့သောင်းအထိ ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ယခု ကျွန်တော် ကန်ချနဘူရီနှင့်တကွ အန်ဒါမန် (Andaman)ပင်လယ်ကြီးကို တနင်္သာရီ တောင်တန်းကြီးက အလယ်ကနှစ်ခြမ်းခွဲ၍ အရှေ့ဘက်တွင်ထိုင်းတောင်တန်း၊ အနောက် ဘက်တွင် တနင်္သာရီတောင်တန်း ခွဲခြားပစ်လိုက်ပုံကိုမြင်ရလေရာ နှစ်အားဖြင့် လူ့ဘဝ တစ်ခုနီးပါးမျှပင် ကြာရှိခဲ့လေသည်။ ယခု ကျွန်တော်ရောက်နေပါပြီ၊ မြင်နေပါပြီ။

ဘာကြောင့်များ တစ်ချိန်က ကရင်ခေါင်းဆောင်ကြီးများသည် ယင်းအရပ်ကို ကရင်ပြည်နယ်အဖြစ် သတ်မှတ်လိုကြပါသလဲ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် စဉ်းစားပုံချင်းကား တူနိုင်ကြမည်မထင်ပါ။ ကျွန်တော် ထားဝယ်ရောက်သော အခါ ကရင်ပြည်နယ်ဝန်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ဖူးသော စောနပိုလျှံကဲ့နှင့် စကားလက်ဆိုကျဖူး

သည်။ စောဟန်တာသာမွှေး ကျောင်းဆရာလုပ်ခဲ့ဖူးသော နာမည်ကြီးမော်ရိုး အထက်တန်း ကျောင်းနှင့် မေတ္တာရွာအထိ အရောက်သွားခဲ့သည်။ ဤအရပ်ဤဒေသသည် တောင်ငူနယ်၊ ညောင်လေးပင်နယ်နှင့်လည်း တူသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြောင်းမြ၊ ပုသိမ်နယ်နှင့်လည်း တူလေသည်။ အများစုမှာ ကရင်လူမျိုးများသာ နေထိုင်ကြလေသည်။

သမိုင်းကိုလေ့လာလျှင် တစ်ခါတစ်ရံတွင် လွမ်းစရာလည်းကောင်း၍ တစ်ခါတစ်ရံ တွင် ဆွေးစရာလည်းကောင်းလှပါသည်။ မဟာဒေဝီ (စဝ်ရွှေသိုက်ကတော်)၏ အိပ်မက် ထဲတွင်ရှိနေသည်မှာ ရှမ်းမဟုတ်ဘဲ တိုင်(Tai) တွေဖြစ်နေသည်။ မော်စီတုံးနှင့် သူမတွေ့ ဆုံရ၍ မော်စီတုံးက “လွန်ခဲ့သည့်အနှစ် ၂၀၀၀ ကပေါ့ကွယ်၊ တိုင်တွေရဲ့ဇာတိက မွန်ဂိုလီး ယားမှာပါ။ ကိုယ်အိမ်ကိုယ့်ရာ ပြန်ရောက်တုန်း မွန်ဂိုလီးယားကို အရောက်သွားပါဦး”တဲ့။ မော်စီတုံးရဲ့စကားအရ မဟာဒေဝီဟာ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် မွန်ဂိုလီးယားကို အရောက် သွားခဲ့ပါသည်။ ဟိုရောက်တော့ တိုင်ကိုမတွေ့ရဘဲ ထောင်ထဲရောက်နေတဲ့ ဧကရာဇ် ဟောင်း ပုရီ(Pu yi)ကိုသာ တွေ့ရပါတော့သည်။

အခန်း (၃)

ထိုင်းနိုင်ငံရှိ ကရင်များအကြောင်း

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပညာတတ်ကရင်များ မြောက်မြားစွာရှိသော်ငြားလည်း ကရင်လူမျိုးများအကြောင်းကို ယခုတိုင် သုတေသနပြု၍ စုစည်းတင်ပြဖို့ရာမှာ ခက်ခဲလှပေသည်။ ယခု အရှင်ပုညသည် ထိုင်းနိုင်ငံမြို့နယ်တိုင်းရှိ ကရင်လူမျိုးများစာရင်းကို ပြုစုနိုင်သည်မှာ များစွာပင် ကျေးဇူးတင်၍ လေးစားထိုက်လှပေသည်။ အရှင်၏ စာအုပ်ကို ရရှိသော်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်အရ တွေ့ဆုံရန် စောဟန်ညွှန်မှ ဖုန်းဆက်သော်လည်း မရရှိပါချေ။

မဲဆိုင်စရိုင်ကရင်လူဦးရေစာရင်း

1။ ဒွဲလွပ်မြို့နယ် ပိုးကရင်	ကျေးရွာ	အိမ်အုပ်စု	မိသားစု	ကျား	မ	ပေါင်း
	4	0	460	939	897	1,836
2။ ဖယ်ဆိုင်မြို့နယ် ပိုး-စကော	4	3	340	967	865	1,832
3။ မဲလွဲမြို့နယ် စကောကရင်	6	5	234	688	657	1,345
4။ ဝင်းပါခေါက် မြို့နယ်-စကော	1	14	227	711	616	1,327
5။ ဝင်းချိုင်းမြို့နယ် စကော	1	0	93	225	156	381

လမ်းဖွန်းစရိုင်ကရင်လူဦးရေစာရင်း

1။ ထွန်ဟွာချွန်း မြို့နယ်-ပိုး+ကရင်	ကျေးရွာ	အိမ်အုပ်စု	မိသားစု	ကျား	မ	ပေါင်း
	17	4	2,153	4,955	5,009	9,964
2။ လီမြို့နယ် ပိုး+စကော	18	2	1,718	4,503	4,241	8,744
3။ မဲထမြို့နယ် ပိုး+စကော	12	8	1,200	2,594	2,398	4,992
4။ ဘန်ဟွန်မြို့ နယ်-ပိုး+စကော	4	3	545	1,152	1,118	2,270

စလဲစရိုင်ကရင်လူဦးရေစာရင်း

1။ ဝမ်ချင်းမြို့နယ် ပိုးကရင်	ကျေးရွာ	အိမ်အုပ်စု	မိသားစု	ကျား	မ	ပေါင်း
	11	0	1,683	3,637	3,906	7,543
2။ လောင်းမြို့နယ် ပိုးကရင်	3	0	243	569	488	1,057

မဲဟောင်ဆောင်စရိုင်ကရင်လူဦးရေစာရင်း

1။ ဆွတ်ဖေမြို့နယ် ပိုးစကော	ကျေးရွာ	အိမ်အုပ်စု	မိသားစု	ကျား	မ	ပေါင်း
	36	83	4,484	11,613	11,384	22,997
2။ ဝလင်းမြို့နယ် ပိုးစကော	46	99	3,706	9,342	8,953	18,295
3။ လာရှဲမြို့နယ် စကောကရင်	53	35	3,141	9,204	8,538	17,742
4။ မြို့နယ်တွင်း ကယားစကော	29	43	1,946	5,187	4,748	9,935
5။ ခွန်ယွမ်းမြို့နယ် ကယားစကော	28	39	1,611	5,008	4,527	9,538
6။ ဝိုင်းမြို့နယ် စကောကရင်	14	13	795	2,054	2,003	4,057
7။ ပန်းမောမြို့နယ် စကောကရင်	4	0	117	350	349	699

ထမ်းပန်းစရိုင်ကရင်လူဦးရေစာရင်း

1။ ဆုပ်ငမ်းမြို့နယ် စကော	ကျေးရွာ	အိမ်အုပ်စု	မိသားစု	ကျား	မ	ပေါင်း
	2	1	291	665	614	1,279
2။ ဝေါင်းမြို့နယ် ပိုးကရင်	1	5	159	453	400	853
3။ မဲဟေမြို့နယ် စကော	2	1	133	377	316	693
4။ ဖွန်ပန်းမြို့နယ် စကော	2	8	136	361	317	678
5။ ကွဲဟန်မြို့နယ် စကော	0	1	33	76	83	159

စင်းမယ်ခရိုင်ကရင်လူဦးရေစာရင်း

	ကျေးရွာ	အိမ်အုပ်စု	မိသားစု	ကျား	မ	ပေါင်း
1 ဆန်းကျယ်မြို့နယ် ပိုး+စကော	73	151	6,517	16,911	16,979	33,890
2 ခဲကျယ်မြို့နယ် စကောကရင်	45	177	4,888	15,016	14,207	29,223
3 ဟောမြို့နယ် ပိုး+စကော	14	44	2,143	5,257	5,367	10,624
4 ကောင်းထောင်းမြို့နယ် ပိုး+စကော	21	50	1,944	5,491	4,972	10,463
5 ဆမင်မြို့နယ် စကောကရင်	19	43	1,263	3,413	3,342	6,755
6 ချွေတောက်မြို့နယ် ပိုးကရင်	8	7	1,347	2,937	2,832	5,769
7 မယ်ဝမ်မြို့နယ် စကောကရင်	14	18	1,005	2,822	2,639	5,461
8 ခဲတဲမြို့နယ် စကောကရင်	5	23	497	1,344	1,230	2,574
9 ချင်းဆိုင်မြို့နယ် စကောကရင်	1	14	285	792	789	1,576
10 မဲဆောင်းမြို့နယ် စကောကရင်	2	5	216	477	501	978
11 မလောက်မြို့နယ် စကောကရင်	2	9	194	491	476	967
12 ချိုင်းပလကန်းမြို့နယ် စကော	2	2	114	375	382	757
13 မဲဆောင်းမြို့နယ် စကောကရင်	1	3	139	351	318	669
14 မဲလင်းမြို့နယ် စကောကရင်	4	0	187	318	271	598
15 ဝင်းဟယ်မြို့နယ် စကောကရင်	2	0	89	261	226	487
16 ချွေစကောမြို့နယ် စကောကရင်	0	5	103	245	234	479
17 ပန်မြို့နယ် စကောကရင်	1	1	18	71	83	154
18 ဟန်ဒန်းမြို့နယ်	0	1	1	3	2	5
၁၉ ဆန်ပါတောင်းမြို့နယ် ထွန်ပင့်ရွာနှင့် ဆန်ပါယန်းရွာရှိ ပိုးကရင်များသည် ရောနှောကာဖြည့်လူများဖြစ်ကြပါသည်။						

တန်းခဲစေ့ခရိုင်ကရင်လူဦးရေစာရင်း

	ကျေးရွာ	အိမ်အုပ်စု	မိသားစု	ကျား	မ	ပေါင်း
1 စလောင်းလန်မြို့နယ်-စကော	1	4	174	487	416	903
2 မြို့တွင်းစကောကရင်	1	0	45	125	108	233

ဥထိုင်းရွာခရိုင်ကရင်လူဦးရေစာရင်း

	ကျေးရွာ	အိမ်အုပ်စု	မိသားစု	ကျား	မ	ပေါင်း
1 ဆန်လိုက်မြို့နယ် ပိုးကရင်	7	5	360	907	834	1,741
2 ဟွေခိုမြို့နယ် ပိုးကရင်	3	8	203	501	483	984
3 လန်ဆဲမြို့နယ် ပိုးကရင်	2	-	34	75	87	163

ကန်ကျောဘူလီခရိုင်ကရင်လူဦးရေစာရင်း

	ကျေးရွာ	အိမ်အုပ်စု	မိသားစု	ကျား	မ	ပေါင်း
1 ဆန်ခလပ်ဘူလီမြို့နယ်-ပိုး+စကော	21	7	1,617	3,617	3,416	7,033
2 ဆိုင်ယိုမြို့နယ် စကောကရင်	6	3	1,915	3,471	3,274	6,745
3 ထောင်းတီးပျဲမြို့နယ်-ပိုး+စကော	27	7	1,260	2,866	2,563	5,429
4 ဝိစဝပ်မြို့နယ် ပိုး+စကော	19	15	1,330	2,579	2,449	5,028
5 မြို့တွင်းပိုး+စကော	2	0	35	52	43	95
6 နောင်ပရီးမြို့နယ်-ပိုးကရင်	0	1	30	51	39	90

ရဟိုင်းခရိုင်ကရင်လူဦးရေစာရင်း

	ကျေးရွာ	အိမ်အုပ်စု	မိသားစု	ကျား	မ	ပေါင်း
1 ထောင်းယန်မြို့နယ်-ပိုး+စကော	118	115	7,201	17,910	17,938	35,848
2 မဲလမ်မြို့နယ် စကောကရင်	52	61	2,723	6,845	6,786	13,633
3 ဆွန်ပန်မြို့နယ် ပိုးကရင်+စကော	36	16	2,416	6,099	5,914	12,013
4 မဲဆောက်မြို့နယ် စကောကရင်	18	10	1,071	2,692	2,828	5,520
5 ဝတ်ပလမြို့နယ် စကောကရင်	14	0	1,387	2,680	2,527	5,207
6 ဆန်ဆိုင်မြို့နယ် စကောကရင်	2	3	161	361	380	741

ထုဒိုထိုင်းဝရိုင်ကရင်လူဦးရေစာရင်း

	ကျေးရွာ	အိမ်အုပ်စု	မိသားစု	ကျား	မ	ပေါင်း
၁။စီးချစ်လှိုင်မြို့နယ် စကောကရင်	2	0	154	321	267	588

မေ့ဘူလီဝရိုင်ကရင်လူဦးရေစာရင်း

	ကျေးရွာ	အိမ်အုပ်စု	မိသားစု	ကျား	မ	ပေါင်း
၁။နောင်ယာပလ္လင် မြို့နယ်-ပိုးစကော	7	2	439	1,127	1,131	2,558
၂။ကင်ကရကျွန်း မြို့နယ်-ပိုးစကော	7	2	259	698	363	1,361

ဆွတ်ငန်းဘူရီဝရိုင် ကရင်လူဦးရေစာရင်း

	ကျေးရွာ	အိမ်အုပ်စု	မိသားစု	ကျား	မ	ပေါင်း
၁။နန်ရန်းမြို့နယ် ပိုးကရင်	6	5	264	757	244	501

ဝရက္ခဂီရိဝရိုင်ကရင်လူဦးရေစာရင်း

	ကျေးရွာ	အိမ်အုပ်စု	မိသားစု	ကျား	မ	ပေါင်း
၁။ပွဲဟင်မြို့နယ် ပိုးစကော	1	1	82	221	214	435
၂။ဆန်လှဲရာမြို့ နယ်-စကော	0	1	29	82	80	162

ရာမဘူလီဝရိုင်ကရင်လူဦးရေစာရင်း

	ကျေးရွာ	အိမ်အုပ်စု	မိသားစု	ကျား	မ	ပေါင်း
၁။ဆွမ်ဝုမြို့နယ် ပိုးစကော	21	8	810	2,239	1,941	4,180
၂။ဘန်ခါးမြို့နယ် ပိုးကရင်	8	0	293	963	605	1,568
၃။ပေါထောမြို့နယ် ပိုးကရင်	2	2	99	257	244	501

၁။ဆက်ပြန်ကန် ဘူရင်ပင်းမြတ်လက်ထက် မေ့ဘူလီကရင်ပုံ

ဦးပဉ္စင်းအရှင်ပုညဘုရား၊ ဦးပဉ္စင်းနှင့် တပည့်တော်သာ တွေ့ဆုံခွင့်ရမည်ဆိုပါက ဂျပန်ခေတ်အတွင်းက သေမင်းတမန်ရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာမှာ ပါဝင်ခဲ့ကြသည့် ကရင် လူမျိုးတွေအကြောင်း တပည့်တော်သိရမည်ဖြစ်ပါသည်ဘုရား။ ဆရာကြီးလင်းယုန်သစ် လွင်၏စာအုပ်တွင် ဘုရားသုံးဆူစခန်းမှာ သူတို့စခန်းချသောအခါ ကရင်ဆင်သမားတွေ ပါဝင်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ထိုမှ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွင်လည်း ကရင်ဆင်ဦးစီး ဝမ်းရောဂါ ဖြင့်ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် စစ်သုံးပန်းအကျဉ်းသားတွေပဲ ဆင်တွေကို ရေချိုးပေးရ၊ ထိန်း ကျောင်းပေးရကြောင်း ပါရှိပါသည်ဘုရား။

ယင်းအချက်ကို မသိရငြားသော်လည်း ယခု ဦးပဉ္စင်းစာအုပ်တွင် ထိုင်းနိုင်ငံမြောက် ပိုင်းရှိ ကရင်လူမျိုးများမှ ထိုင်းနိုင်ငံတောင်ပိုင်းအဆုံး ဟွဟင်-ပတ်တာနီရှိ ကရင်လူမျိုးများ အကြောင်းအထိ သိရပါသဖြင့် ကျေးဇူးလည်းကြီးလှပါသည်။ အရှင်ဘုရားအားလည်း ကျေးဇူးတင်ရပါသည်ဘုရား။ ဦးပဉ္စင်း၏စာအုပ်တွင် အရှေ့ပိုးကရင်နှင့် ထိုင်းနိုင်ငံအသံ ထွက်များကြောင့် ဖတ်ရှုမှတ်သားရာတွင် အချို့မှာ အခက်အခဲတွေ့နိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကရင်လူမျိုး (ပိုး + စကော) ကိန်းဂဏန်းမှာ အမှန်မှတ်သားနိုင်၍ တစ်ဖက်တွင် ကောင်းမွန် ပါသည်။ ရှေးခေတ်က သံဃာတော်များသည်ပင် ပါဠိမှ မြန်မာရယူရာ၌ အခက်အခဲ ရှိ

ပါသေးသည်ပါဘုရား။

စောဟန်ညွန့်နှင့် စောမောင်ဘုတို့ တယ်လီဖုန်းအဆက်အသွယ်ရထားပြီးဖြစ်၍ ကားဆရာမှာ သူရောက်ရမည့်နေရာကို မောင်းနှင်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ချည်းသာ ဆိုပါက ယင်းခရီးသည် အပြောလွယ်၍ အသွားရခက်လှချေသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံသည် ပြည်တွင်းစစ် သက်တမ်းကလည်း တိုတောင်းသည်။ ထိုင်းဘုရင်၏ ဘုန်းတန်ခိုးကြောင့် နိုင်ငံရေးတည်ငြိမ်မှုလည်းရှိသည်။ စီးပွားရေးက ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေသည်။ ပြည်သူလူထု၏ စားဝတ်နေရေးနှင့် အလုပ်အကိုင်တည်မြဲရေးမှာ တောရောမြို့ပါ ဆိုဖွယ်မရှိပါချေ။ ဤအထဲ တွင် မြန်မာနိုင်ငံစစ်ပွဲများကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံဘက်ပိုင်းမှ ကရင်၊ မွန်၊ ရခိုင်တို့သည် ထိုင်းနိုင်ငံထဲ ရောက်ရှိကုန်ကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအထက်ပိုင်းရှိ ရှမ်းနှင့် ရှမ်းအနွယ်ဝင် များသည်လည်း ထိုင်းနိုင်ငံမြောက်ပိုင်းတွင် ဝင်ရောက်ခိုလှုံနေကြရရှာသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ စစ်တပ်သည် တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ် အာဏာသိမ်းရာမှ မြန်မာနိုင်ငံသည် စီးပွားရေးသာမက ပညာရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေးပါ ချွတ်ခြံကျကုန်တော့သည်။ တစ်ဝမ်းတစ်ခါး စားစရာ ပင် မရှိတော့သဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံသားများသည် ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ထွက်ပြေးရောက်ရှိကြတော့ သည်။

စောဟန်ညွန့်သည် စောမောင်ဘုစောင့်နေမည့်နေရာနှင့် နီးလာသဖြင့် ဖုန်းဆက် လိုက်သည်။ စောမောင်ဘုသည် နမ်တုတ် (Nam Tok) ဘူတာအနီးတွင် အသင့်စောင့်နေ လေသည်။ ကားလမ်းပေါ်မှတစ်ဆင့် နမ်တုတ်ရထားရှိရာ အပေါ်သို့တစ်ဆင့်တက်ရသည်။ ရထားလမ်းမှာ ကောင်းနေသေးသော်လည်း ရထားခေါင်းတွဲနှင့် ဘူတာရုံမှာ စွန့်ပယ်ပစ္စည်း ဖြစ်နေလေသည်။ ယင်းနေရာသည် ကန်ချနဘူရီအပေါ်ပိုင်းနှင့် ကွေးမြစ် (River Kwai) ၏ အထက်ပိုင်းတွင်ရှိသည်။ ဂျပန်ခေတ်တည်ရှိမှုနှင့် အခေါ်အရ ကန်ချနဘူရီနှင့် အနီးထုံးနှင့် အထက်ပိုင်းမှာ တန်ခရာဆိုင် (Thankra Sae) ဖြစ်၍ နောက်တစ်ဆင့်မှာ နမ်တုတ် (Nam Tok) ဖြစ်လေသည်။

စောမောင်ဘုသည် နမ်တုတ်ရထားခေါင်းတွဲကို သေချာစွာပြသပြီးနောက် ခေါင်း တွဲနှင့် မနီးမဝေးတွင်ရှိသော ရေတံခွန်ဆီကို လိုက်လံပြသပြန်သည်။ ရေတံခွန်တွင် ကလေး၊ လူကြီး ပျော်ရွှင်စွာရေချိုးနေကြလေသည်။ ကန်ချနဘူရီကအထွက် မြို့စွန့်တစ်နေရာတွင် 'ပဒိုသောသီ' တာဝန်ပေးထားသော ဆရာမအား စာအုပ်များပေးရန်ရှိနေသေးသဖြင့် ကျွန် တော်တို့ စောမောင်ဘုကို နှုတ်ဆက်ပြီးထွက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်မှာ ညနေသုံးနာရီ ပင် ကျော်နေပြီဖြစ်လေသည်။

ဖူးကက် (Phuket)သို့အသွားနှင့် မြင့်ဝေ၏အလွမ်း

“ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသားတွေဟာ စစ်အာဏာရှင် စနစ်ရဲ့လက်အောက်မှာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မှတ်တမ်းမဲ့ သေဆုံးနေရသလို ထိုင်းနိုင်ငံမှာလည်း တရားဝင်နေထိုင်တာမဟုတ်တဲ့အတွက် ပိုင်ရှင်မဲ့အဖြစ် သေဆုံးနေကြရတယ်။ ဆူနာမီမှာ သေဆုံးသွားတဲ့အတွက် မျိုးရိုးဗီဇစစ်ဆေးပြီးလို့ အလောင်းသင်္ဂြိုဟ်ပြီးသူတွေနဲ့ ပျောက်ဆုံးနေဆဲ မြန်မာနိုင်ငံသားတစ်ဦးချင်းဟာ ထူးခြားတဲ့အဖြစ် ဆိုးကြီးကြောင့် သူတို့ဟာ မှတ်တမ်းတစ်ခုနဲ့ တော့ ထိုက်တန်ပါတယ်”

မြင့်ဝေ

“အန်ကယ်ရေးတဲ့စာအုပ်အတွက် ကန်ချနဘူရီ ပြီးတော့ ဖူးကက်ကို စောဟန်ညွန့်နှင့်အတူ သွားဦးမယ်မဟုတ်လားအန်ကယ်”

“သေချာတာပေါ့ ကိုမြင့်ဝေ၊ လောလောဆယ်မှာ ဖူးကက်မှာ နေလစန်းလည်းရှိတယ်။ မင်းဒင်လည်းရှိတယ်။ မင်းဒင်နဲ့က တစ်နေ့ကတောင် ဖုန်းရထားသေးတယ်။ ဂျပန်ခေတ်တုန်းကတော့ကွယ် ထိုင်းနိုင်ငံထဲကို ဂျပန်တွေဝင်လာတော့ ပါတာနီ (Pattani) နဲ့ ဟွဟိန်ကပေါ့ကွယ်။ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ရင် ထောင့်စေ့အောင်နဲ့ ဌာန်ကုန်အောင်လုပ်ရမယ်ကိုမြင့်ဝေ။ ပြီးတော့ ဟိုအချိန်က ထိုင်းအစိုးရက ကိုယ်တို့ ရတ်ချ်ဘူရီသွားတဲ့အခါ လမ်းဘေးမှာထောင်ထားတဲ့ ပိုစတာထဲက ဖီးမာရှယ်မိဘွန်ဆုန်ကရန်ကိုးကွယ်။ ဒေါက်တာ

ဘမော်ကတော့ ပီဘန်ရဲ့လုပ်ရပ်ကို ထောမနာပြုထားပါသေးတယ်”

“ဒါကတော့ အန်ကယ်အလုပ်ဆိုတော့ ပြောစရာမရှိပါဘူး အန်ကယ်။ အန်ကယ် သွားမှာက တောင်ဘက်အဆုံးဆိုတော့ အဲဒီမှာ မြန်မာလူမျိုးတွေ ဆူနာမီ(မုန်တိုင်း)နဲ့ များစွာသေခဲ့ကြတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ထုတ်ထားတဲ့စာအုပ်လည်းလေ့လာ၊ အဲဒီဒုက္ခ ရောက်ကြတဲ့မြန်မာတွေအတွက်လည်း အန်ကယ်ခံစားသိရှိနိုင်အောင်ပါ အန်ကယ်”

“ကောင်းပါတယ် ကိုမြင့်ဝေ”

လူအများလက်သို့ ဖြန့်ဝေပေးလိုက်သော “ဆူနာမီအလွန်၊ ထိုင်းနိုင်ငံရောက် မြန်မာအလုပ်သမားများ၏ ခိုကိုးရာမဲ့ဘဝအတွေ့အကြုံများ” ဆိုသည့် သုတေသနမှတ် တမ်းစာအုပ်မှာလည်း (TACDB)၏ အရေးပါသော အားထုတ်ဆောင်ရွက်ချက်တစ်ခုဖြစ် သည်။ ဤထူးခြားသည့် သုတေသနလုပ်ငန်းကို အချိန်တစ်နှစ်နီးပါးယူ၍ ကွင်းဆင်း သုတေသနပြုခဲ့ရသည်။ သုတေသနမှူးမှာ ရောင်ခြည်ဦးအလုပ်သမားအဖွဲ့ တာဝန်ခံ ကိုမိုးဆွေဖြစ်၍ လက်ထောက်သုတေသနမှူးမှာ (TACDB)မှ မငြိမ်းငြိမ်းသွယ်ဖြစ်သည်။ ဆူနာမီရေလှိုင်းဒဏ်သင့်ခဲ့သည့် အန်ဒမန် (Andaman) ပင်လယ်ကမ်းရိုးတစ်လျှောက်ရှိ ရပ်ရွာဒေသများသို့ အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကြားမှ သွားရောက်ကာ လူပေါင်းများစွာနှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်း၍ မှတ်တမ်းတင်သုတေသနအလုပ်ကို အဓိကတာဝန်ယူခဲ့သူမှာ မငြိမ်း ငြိမ်းသွယ်ဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ၂၀ သာသာမျှဖြစ်သော်လည်း မငြိမ်းငြိမ်း သွယ်၏ သုတေသနမေးခွန်းများမှာ ထောင့်စေ့ပေသည်။ ငြိမ်း၏ မေးခွန်းများမှတစ်ဆင့် ပေါ်ထွက်လာသော မြန်မာအလုပ်သမားတို့၏ ဖြေကြားချက်များကို လေ့လာဖတ်ရှုကြည့် ပါက သမိုင်းတွင်မကြုံဖူးသည့် ဆူနာမီ၏ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသွင်သဏ္ဍာန်ရုပ်ပုံ ကားချပ်ကို မြင်လာရသည်။ လှိုင်းဒဏ်ခံရသူများ၏ ဒုက္ခပေါင်းစုံ အနိဋ္ဌာရုံများကိုလည်း မြင်လာရသည်။ ထိုင်းနှင့်မြန်မာ အလုပ်သမားချင်းအတူတူ လူချင်းအတူတူဖြစ်ပါလျက် ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်မှု တန်းတူမရသည်ကိုလည်း တွေ့လာရသည်။ စောင့်ရှောက်မှု မရရုံမက ထိုင်းရဲများ၏ ဖမ်းဆီးငွေညှစ်ခြင်းပင် ခံကြရသေးသည်။ မြန်မာအလုပ်သမား တို့၏ ဖြေကြားချက်များမှတစ်ဆင့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာ ရေး၊ ကျန်းမာရေး ဘက်ပေါင်းစုံချွတ်ခြုံကျမှု၊ နိုင်ငံသားအခွင့်အရေးများ ဆုံးရှုံးမှု၊ လူ့အခွင့် အရေးမျိုးစုံ ချိုးဖောက်ခံရမှု၊ အလုပ်အကိုင်ရှားပါးမှု၊ စားဝတ်နေရေးကျပ်တည်းမှုများ ကြောင့် အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများသို့ သွားရောက်နေထိုင် လုပ်ကိုင်စားသောက်ရမှု အစရှိသော မျက်မှောက်သမိုင်းဖြစ်စဉ်များကိုလည်း တသိကြီးမြင်လာရသည်။

ဤသုတေသနမှတ်တမ်းကို ဖတ်ရသောအခါ မြန်မာအလုပ်သမားတို့၏ခိုကိုးရာ

မဲ့ဘဝများကို သိမြင်ရသဖြင့် အလွန်ပင် စိတ်ထိခိုက်ခံစားရသည်။ ဤသို့ မြန်မာနိုင်ငံသား တို့ ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းညှိုးနွမ်းရခြင်း၏ လက်သည်တရားခံကိုရှာလျှင် စစ်အာဏာရှင် စနစ်ပင်ဖြစ်ကြောင်းလည်း အထင်အရှားတွေ့နိုင်သည်။ နာကြည်းစရာအကောင်းဆုံး အချက်မှာ ဆူနာမီတွင် သေဆုံးရသူများ၏အလောင်းများကို သက်ဆိုင်ရာနိုင်ငံအသီးသီး မှ အစိုးရများက တာဝန်ယူခဲ့ကြသော်လည်း မြန်မာစစ်အာဏာရှင်အစိုးရက တာဝန်မယူ ခဲ့သည့်အချက်ဖြစ်သည်။ ထိုင်းအစိုးရက မြန်မာသံရုံးသို့ ထိုကိစ္စတာဝန်ယူရန် အသိ ပေး အကြောင်းကြားခဲ့သော်လည်း စစ်အာဏာရှင်တို့က လုံးဝအရေးမလုပ်ခဲ့။ ယင်းတာဝန် မဲ့လုပ်ရပ်သည် ကမ္ဘာ့အလယ်၌ မြန်မာတို့အဖို့ လွန်စွာမျက်နှာငယ် အရှက်ရစရာဖြစ်ခဲ့ရ သည်။

“ကိုမြင့်ဝေရဲ့စာအုပ်ထဲက ‘ဥယျောဇဉ်’တစ်ပိုဒ်လောက်တော့ ငါဖတ်ထားပြီးဖြစ်ပါ တယ်။ နောက်နှစ်ရက်လောက်ကြာတော့ ‘အန်ဒမန်’ပင်လယ် ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်မှာ ရှိတဲ့ ဖူးကက် (Phuket)၊ ကရာဘီ (Krabi)၊ ဖန်းငါး (Phang Nga)၊ ရနောင်း (Ranong)၊ ဆာတွန်း (Satun)၊ ထရန်း(Trang)၊ ဒေသကြီး ၈ ခု၊ ခရိုင်ပေါင်း ၂၅ ခရိုင်၊ မြို့နယ်ပေါင်း က ၉၅ နယ်နဲ့ ကျေးရွာပေါင်း ၄၀၇ မှာ အခြေအနေတွေကို သိတွေ့ရသမျှ ပြန်လည်ဆွေး နွေးကြမယ် ကိုမြင့်ဝေ။ ဒီနေ့ညတော့ ဒီလောက်ပေါ့ကွယ်။ မနက်ဖြန် ဖူးကက်သွားမယ် ဆိုတော့ ဝှတ်နိကပ်ပဲ”

နောက်တစ်နေ့နံနက် ၁၀ နာရီရောက်သောအခါ ကျွန်တော်နှင့် စောဟန်ညွန့်တို့ ‘ဒွန်မောင်း’လေဆိပ်မှ ဖူးကက်သို့ထွက်လာလေသည်။ အကွာအဝေးမှာ ဘန်ကောက်နှင့် ရန်ကုန်၊ ဘန်ကောက်နှင့်ဖူးကက် မတိမ်းမယိမ်းပင်ဖြစ်သည်။ နာရီဝက်အတွင်း ရောက်သွား လေသည်။ ဘန်ကောက်နှင့်ဖူးကက် အသွားအပြန်လေယာဉ်ခရီးမှာ လေးငါးခြောက် ခေါက်ရှိသည်။ အခေါက်တိုင်းနှင့် ရာသီတိုင်းတွင် ခရီးသည်အပြည့်ပါသည်။ ဤအထဲတွင် ဩစတြေးလျမှလည်း ဖူးကက်သို့ တိုက်ရိုက်လာနိုင်သေးသည်။ ဖူးကက်လေဆိပ်ရောက် သည်နှင့် တက္ကဆီကားများသည် အသင့်ကြိုဆိုနေသည်။ ကားခနှုန်းမှာ တရားဝင်သတ် မှတ်ထားသောနှုန်းပင်ဖြစ်သည်။ လေဆိပ်နှင့် ဖူးကက်သည် အတော်ကလေးလှမ်းလေ သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်အထင် တစ်နာရီလောက်လာရသည်။ သို့ရာတွင် လမ်းခရီး၌ ရွာကား လမ်းနှင့် တောင်ကြားကားလမ်းကို ဖြတ်သန်းလာရသည်။ ပင်လယ်ထဲက ထိုးထွက်လာ သောတောင်ကိုပင် အခြေခံ၍ မြို့ပြအဖြစ် တည်ဆောက်ရသဖြင့် ကျွန်တော့်ပါးစပ်က ကဗျာတိုလေးတစ်ပုဒ် ပေါ်ထွက်လာပါတော့သည်။

“ပင်လယ်ထဲကကျွန်း၊ ကျွန်းပေါ်ကတောင်၊ ထောင်ပေါ်မှာမြို့ပြ၊ တစ်စတစ်စဖြင့်

ဖြစ်တည်လာရသည်။ ဘဝယဉ်ကျေးမှု အစုစုအား အနုအလှ၊ သမုဒယဖြင့် ယုယုယယ ဖန်တီးကြသည့် စာပေနဲ့ပန်းချီ၊ အိုဘယ့် အနုပညာသည်”

ဤသို့ဖြင့် ဖူးကက်သို့ရောက်လာရာ ထိုင်းပင်လယ်ကွေ့ကြီးထဲက ပက်တွန် (Patong) ကမ်းခြေသောင်ယံကြီးသည် ဘွားဘွားကြီးပင် ပေါ်လာလေတော့သည်။

‘ဖူးကက်’တွင် နှစ်ရက်တာအပန်း ဖြေနားနေသမျှ စပ်စုရပါတော့သည်။ ‘နေလစန်း’ နှင့်ကား တယ်လီဖုန်းရထားသော်လည်း လောလောဆယ်မှာ သူ့ခမျာ မအားလပ်သေး။ မင်းဒင်နှင့်ကား ဖူးကက်တွင် ၈ ကြိမ်ဖုန်းရသည်။ လာမတွေ့နိုင်။ မအားလပ်သေး။ ဪ... အားလုံးကတော့ သူ့ဘဝနှင့်သူ၊ ကိုယ့်ဘဝနှင့်ကိုယ်။ သူ့အကြောင်းနှင့်သူ၊ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ် မဟုတ်လား။ ဂျပန်မှာပြောသောစကားအရ အချိန်ဆိုတာ ငွေတွေပင် ဖြစ်လေသည်။ ဖူးကက်ဆိုတာက တစ်နှစ်လျှင် အပျော်ခရီးသွား ‘tourist’ က သန်းပေါင်းတစ်ဆယ်သန်းလာကြသည်။ ကျွန်းလေးပေါ်တွင် မွမ်းမံထား၊ ပြင်ဆင် ထားသည်က ဘာတစ်ခုမှ ပြောစရာမရှိ။ လူသားတွေလိုချင်တာ၊ ကြိုက်တာ အကုန်ရနိုင် လေသည်။ ကားနှင့်ဆိုလျှင် ဘန်ကောက်ကရော၊ ရနောင်းကရော ဝင်လာလို့ရသည်။ ရေလမ်းကဆိုလျှင် ကော့သောင်းဘက်ကလည်း ဝင်လာနိုင်သည်။ စားသောက်ဆိုင်နှင့် တကွ လူအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများရောင်းချသော ဆိုင်ဝန်ထမ်းများမှာ ထိုင်းနိုင်ငံအဝန်း က လာကြသည်။ မြန်မာအလုပ်သမားများလည်း တွေ့ရသည်။

ဂျပန်ဝင်စက ‘ဒတ်တာနီ’နှင့် ‘ဟွဟင်’ဘက်က စတင်ဝင်ရောက်လာသည်ဆိုသည် ကို ကြားဖူးသူပင်မရှိသလောက် ဖြစ်တော့သည်။ ဆူနာမီတုန်းက သေဆုံးသွားသူများ

mgjoe.com

အကြောင်းမေးတော့လည်း ရုပ်ရှင်ကြည့်သလိုဖြစ်နေပြန်သည်။ ခိုတောင် (Ko Tao)က ဗြိတိသျှနိုင်ငံသားနှစ်ဦး သတ်ဖြတ်ခံရခြင်းကိုကား ရှိနေသည့် မြန်မာတွေလည်း သိကြ၏။ ထိုင်းတွေလည်း သိကြ၏။ ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်သဖြင့် ထင်မြင်ချက်ကို ပြောဖို့ကျတော့ ခက်ခဲနေကြတော့သည်။ ထိုနေ့ညအတွက် နေလစန်းမှာ အိပ်ရာဝင်ခါနီးလောက်တွင်မှ ရောက်လာသည်။ ကိစ္စမရှိပါ။ ဟိုတယ်အသစ်ကလေးမှာ သူ စီစဉ်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် သွားမည့်ခရီးစဉ်များကို စောဟန်ညွန့်နှင့် နေလစန်းတို့ စီစဉ်ကြလေ သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဖူးကက်ကအပြန်တွင် ရန်ကုန်ခရီးဆက်ရန် ရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ဖန်းငါး (Phang Nga)ခရိုင်

နောက်တစ်နေ့နံနက် ၁၀ နာရီလောက်တွင် ကျွန်တော်၊ စောဟန်ညွန့်နှင့် နေလ စန်းတို့သည်လည်း နိုင်ငံခြားခရီးသည်များနည်းတူ ခေါင်မိုးကားလေးဖြင့် ဖူးကက်မှထွက် လာခဲ့ကြသည်။ နေလစန်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်သည်။ ယင်းနောက် ခရီးသည်ပို့ကြိုလုပ်ငန်းတွင်လည်း လုပ်ကိုင်သည်။ နံနက် ၁၁ နာရီလောက် တွင် ဖန်းငါးသို့ရောက်လာသည်။ ဖန်းငါးရောက်လျှင် မြင့်ဝေပြောပြသည်နှင့် မြင့်ဝေ (TACDB)တို့ ထုတ်ဝေသောစာအုပ်ကို သတိရမိသည်။

“ခရစ်နှစ် ၂၀၀၄ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၆ ရက်နေ့”ဟုဆိုလိုက်သည်နှင့် ကမ္ဘာ့သမိုင်း တွင် မကြုံစဖူး ကြီးမားပြင်းထန်လှသည့် ‘ဆူနာမီမရဏလှိုင်း’ ကပ်ဘေးဆိုးကြီးကို ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတို့ အမှတ်ထင်ထင် သတိရနေကြလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ ထိုနေ့က ဆူမားတြား ကျွန်း အနောက်ဘက်ကမ်းခြေတစ်နေရာကို ဗဟိုပြု၍ ရစ်ချ်တာစကေး ၉ ဒသမ ၅ ရှိ သည့် ငလျင်ကြီးလှုပ်ခတ်မှုကြောင့် သမိုင်းတွင်မကြုံဖူးသည့် ဧရာမဆူနာမီရေလှိုင်းကြီး များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ထိုဆူနာမီလှိုင်းဒဏ်ကို အိန္ဒိယ၊ မြန်မာ၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ မော်လဒိုက် ကျွန်းစု၊ သီရိလင်္ကာနှင့် ထိုင်းနိုင်ငံတို့ အကြီးအကျယ်ခံလိုက်ရသည်။ ငလျင်ဗဟိုချက်နှင့် ကီလိုမီတာ ၈,၀၀၀ ဝေးကွာသည့် အာဖရိကကမ်းခြေအထိပင် ထိုဆူနာမီမရဏလှိုင်းက ရိုက်ခတ်သွားခဲ့သည်။ လူပေါင်းသုံးသိန်းနီးပါး၏ အသက်ဇီဝိန်ကို ခြွေယူသွားခဲ့သည်။ ထိုင်းနိုင်ငံတွင်မူ အန်ဒမန် (Andaman)၊ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတစ်လျှောက်ရှိ ကဘီ (Krabi)၊ ဖန်းငါး (Phang Nga)၊ ဖူးကက် (Phuket)၊ ရနောင်း (Ranong)၊ ဆသူး (Satun)နှင့် သ(လ)န်း (Trang)၊ ဒေသကြီး ၆ ခု အတွင်းရှိ ခရိုင် ၂၅ ခု၊ မြို့နယ် ၉၅ ခု နှင့် ကျေးရွာ ပေါင်း ၄၀၇ ခုတို့အား ကြီးမားစွာ ထိခိုက်သေကျေပျက်စီးစေခဲ့သည်”

“ကုလသမဂ္ဂ ထိုင်းနိုင်ငံဆိုင်ရာ (United Nations Country Team in Thailand, Office of the UN Resident Coordinator)ရုံးအဖွဲ့၏ အစီရင်ခံချက်အရ ထိုင်းနိုင်ငံတွင် ဆူနာမီလှိုင်းဒဏ်သင့်၍ သေဆုံးရသူ စုစုပေါင်းမှာ ၈,၂၂၂ ဦးရှိသည်ဟု သိရသည်။ ထိုသေဆုံးသူတို့အနက် ၂,၄၄၈ ဦးမှာ နိုင်ငံ ၃၇ ခုမှ နိုင်ငံခြားသားများဖြစ်သည်။ အိုးအိမ်ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှု တန်ဖိုးအားဖြင့် ဒေါ်လာသန်းပေါင်း ၂,၁၀၀ ကျော်သည်ဟု ထိုအစီရင်ခံစာက ဆိုပေးသည်။ လူမျိုးနာမည် ခွဲခြား၍မရသော အလောင်းအရေအတွက်မှာ ၁,၂၄၇ ယောက်ရှိသည်ဟုလည်း ဖော်ပြထားသည်။

ဆူနာမီဘေးသင့်ဒေသများသို့ ကွင်းဆင်းဆောင်ရွက်ချက်များကို အခြေခံကောက်ယူခဲ့သည့် စာရင်းဇယားများအရ ကရဘီ (Krabi)တွင် ထိုင်းဘတ်ငွေသန်းပေါင်း ၁၉,၆၅၂ သန်း၊ ဖန်းငါး (Phang Nga)တွင် ဘတ်သန်းပေါင်း ၁၃,၇၇၂ သန်း၊ ဖူးကက် (Phuket) တွင် ဘတ်သန်းပေါင်း ၄၆,၈၂၇ သန်း၊ ရနောင်း (Ranong)တွင် ဘတ်သန်းပေါင်း ၁,၈၇၆ သန်း၊ ဆသူး (Satun)တွင် ၁,၂၁၈ သန်းနှင့် သ(လ)န်း (Trang) တွင် ဘတ်သန်းပေါင်း ၂,၄၁၂ သန်း ပျက်စီးဆုံးရှုံးသဖြင့် စုစုပေါင်း ထိုင်းဘတ်ငွေသန်းပေါင်း ၈၅,၇၄၇ သန်း ဆုံးရှုံးခဲ့ကြောင်းသိရသည်။ သို့တိုင်အောင် ယင်းစာရင်းဇယားများမှာ ပြီးပြည့်စုံခြင်း မရှိသေးဟုဆိုသည်။ ထိခိုက်နစ်နာမှု အကြီးမားဆုံးလုပ်ငန်းမှာ ဟိုတယ်နှင့်ခရီးသွားလုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ စုစုပေါင်း ထိုင်းဘတ်ငွေသန်းပေါင်း ၁၄,၆၄၈ သန်း ဆုံးရှုံးသည်။ ဒုတိယဆုံးရှုံးမှုအများဆုံးလုပ်ငန်းမှာ ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းဖြစ်ပြီး စုစုပေါင်းထိုင်းဘတ်ငွေသန်းပေါင်း ၂,၅၉၉ သန်း ဆုံးရှုံးခဲ့သည်။ တတိယအားဖြင့် ရေပေးဝေမှုစနစ်၊ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး၊ တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ်ရေးနှင့် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားစနစ် အစရှိသော အခြေခံအဆောက်အအုံများ (Infrastructure) ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှု တန်ဖိုးစုစုပေါင်းမှာ ထိုင်းဘတ်ငွေသန်းပေါင်း ၁,၉၁၈ သန်း ဖြစ်သည်”

*

ကိုမြင့်ဝေရေ ...

ဖူးကက်သွားရာက ဖန်းငါးကိုရောက်လေတော့ ကိုမြင့်ဝေရဲ့ကိစ္စတွေပါ ရေးစရာနှင့် ပြောစရာတွေဖြစ်လာတာပေါ့ကွယ်။ လာတုန်းကတော့ ဖူးကက်မှာအနားယူရင်း ဂျပန်ဝင်တုန်းကကိစ္စပါ။ ခုတော့ ထိုင်းနိုင်ငံကို အဓိကဝင်ရောက်မွှေးနှောက်သွားတဲ့ ဂျပန်ရဲ့ ဆူနာမီ (ရေအောက်ငလျင်) အကြောင်းပါ ပြောရပါတော့သည်။

ဖန်းငါးခရိုင် (Phang Nga Province)အတွင်း ဆူနာမီဖြစ်ပွားခဲ့သောနေရာများ

သက္ကရာဇ်မြို့နယ်

Takuapa District

ဘန်မွားရွာ

Bang Muaeng Village

နမ်ခင်ရွာ

Nam Kem Village

ဘန်ဆက်ရွာ

Bang Sak Village

ပါဝိရွာ

Parweek Village

ပကာလန်ရွာ

Pakarang Village

ခိခက်ရွာ

Khuek Khuk Village

နရမ်းရွာ

Nayiang Village

နန်ထောင်ရွာ

Nan Tong Village

(ခေါင်လတ်)

(Khao Lak)

ထပလ်မုရွာ

Thaplamu Village

ခုရဘူရီမြို့နယ်

Kuraburi District

ပကျွတ်ကျွန်း

Pajuap Island

လူတွေ့မေးမြန်းခြင်းပြုလုပ်နိုင်ရန် သွားရောက်ခဲ့သောနေရာများ ဖန်းငါးခရိုင်အတွင်း

သက္ကရာဇ်မြို့နယ်

Takuapa District

ဘန်မွားရွာ

Bang Muaeng Village

နမ်ခင်ရွာ

Nam Kem Village

ဘန်ဆက်ရွာ

Bang Sak Village

ဘန်စိုင်းရွာ

Bang Sai Village

ပါဝိရွာ

Parweek Village

ပကာလန်ရွာ

Pakarang Village

ခိခက်ရွာ

Khuek Khuk Village

နရမ်းရွာ

Nayiang Village

နန်ထောင်ရွာ

Nan Tong Village

ခေါင်လတ်ရွာ

Khao Lak Village

ထပလ်မုရွာ

Thaplamu Village

ခုရဘူရီမြို့နယ်

Kuraburi District

ခုရရွာ

Kura Village

ခုရဘူရီမြို့နယ်ကို (Kuraburi District) နမ်ရွမ်မြို့နယ် (Nam Yun District)ဟု လည်း ခေါ်သည်။

ရနောင်းခရိုင်အတွင်း

ရနောင်းမြို့နယ်

Ranong Township

ပါးနမ်ရပ်ကွက်

Panam Ward

ကာဘီခရိုင်

Krabi Province

ဖိဖိကျွန်း

Phi Phi Island

ဖူးကက်ခရိုင်

Phuket Province

ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ဖြေကြားပေးခဲ့သူ မြန်မာနိုင်ငံသားများ

ဖြတ်သန်း သွားလာနေထိုင်ခဲ့သော ခရိုင်၊ မြို့နယ်နှင့် ရွာအမည်များ

ရနောင်းခရိုင်

Ranong Province

လက်ချကူးမြို့နယ်

Rat Cha Krut

(ခေါ်)လတ်ကူး

District, Ranong

မြို့နယ်

Province

ကွမ်ဖွမ်ရွာ

Kampuan Village, Ranong Province

ဖန်းငါးခရိုင်

Phang Nga Province

ကပိုးမြို့နယ်

Ka Pore District, Phang Nga Province

ကပေါင်မြို့နယ်

Ka Pong District, Phang Nga Province

ကော့ကျိုင်းမြို့နယ်

Kok Khio District, Phang Nga Province

သကွာထွန်းမြို့နယ်

Takua Thaug District,

Phang Nga Province

ခုရဘူရီ(ခေါ်)

Kuraburi (a.k.a)

နမ်ရွမ်မြို့နယ်

Nam Yun District

ထိုင်းမွန်မြို့နယ်

Thai Muang District, Phang Nga Province

သကွာပါမြို့နယ်

Takuapa District, Phang Nga Province

ဖန်းငါးခရိုင်၊ သက္ကာပါမြို့ နမ့်ခင်ရွာရှိ (IOM) ရုံးတွင် ပထမဦးဆုံး အကြိမ် (DNA) စစ်ဆေးစဉ် (ယာပုံ)

ဆူနာမီ (၂) နှစ်ပြည့် အခမ်းအနားတွင် သေဆုံးသွားသူများအတွက် အမှတ်တရ ချထားသော လွမ်းသူပန်ခွေများ (အောက်ပုံ)

ချွန်ဖွန်(ကျုံပေါ်) ^{o m}

Chumphon

ခရိုင်

Province

လန်စွမ်းမြို့နယ်

Lang Slaw District, Chumphon Province

ဆူရပ်ဌာနီခရိုင်

Surat Thani Province

*

ကိုမြင့်ဝေရေ -

ရှင်ခြင်းအကြောင်းတရားကလည်း ဆန်းကျယ်လှသည့်နည်းတူ၊ သေခြင်းတရားကလည်း များစွာပင် ဆန်းကျယ်လှပါတယ်။ ဒါတွေကို ပြောကြဆိုကြ၊ ဆွေးနွေးကြလျှင် တော့ တော်တော်နှင့်ကုန်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူးကွယ်။ အရေးကြီးတာကတော့ ဒီကိစ္စအပေါ်မှာ ကိုမြင့်ဝေတို့လုပ်နိုင်တာရယ်၊ ကူညီနိုင်တာရယ်ကို ကျေးဇူးတင်လှပါသည်။ ကိုမြင့်ဝေတို့စာအုပ်ရဲ့ဥယျောဇဉ်မှာ ဖော်ပြထားသလို ဒီအချိန်က မြန်မာအစိုးရနှင့် မြန်မာသံရုံးရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှု၊ ကူညီမှုအားနည်းတာတော့ အထူးတလည်ပဲ စိတ်မကောင်းစရာပါ။ ဒါတွေပြောရရင်တော့ ဆူနာမီကို ကူညီပါရစေဆိုပြီး သင်္ဘောကြီးတစ်စီး မြန်မာ့ပင်လယ်ထဲရောက်နေတာတောင် ဆန္ဒတွေမဖြည့်ဆည်းနိုင်လို့ သင်္ဘောကြီးမှာ ပင်လယ်ထဲကနေ လှည့်ပြန်သွားရတယ်ဆိုတော့ ကိုမြင့်ဝေရေ... ဘာများကော တတ်နိုင်မှာလဲပေါ့ကွယ်။

Khao Ta Poo (James Bond Island) was originally a part of the island but it has been scoured out by the tide and now it is separated from the main land. What remains is a stack. The base is and the upper is a huge rock. In 1974, the island had been movies Jame Bond 007 "The man with the Golden Gun"

James Bond Jslands • Phang-nga • Thailand

mgjoe.com

ဖန်းငါးမှတစ်ဆင့်ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့

ဖန်းငါးမှာ ကျွန်တော်တို့ တပို့တပါးသွားကြသည်။ မုန့်ပဲသရေစာ စားသောက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ရောက်လာကြသည့် နိုင်ငံခြားခရီးသည်တွေ ပေါင်းမိုးကားတွေနဲ့ လေးငါးစီးတောင်ရှိသကဲ့သို့ပျား။ ဖန်းငါးမှအထွက်တွင်တော့ ရေလမ်းခရီးမှ ပဲ့ထောင်ဖြင့်သွားကြရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ကလည်း အတွဲဆိုတော့ ကိုယ့်အတွဲနှင့်ကိုယ်၊ ကိုယ့်လူနဲ့ကိုယ် ပဲ့ထောင်စီးကြရပါသည်။ သွားမည့်နေရာနှင့် ရောက်မည့်နေရာကို ပြောမထားသဖြင့် ဘယ်နေရာသွားနေသည်ကိုလည်းမသိ၊ ဘယ်နေရာရောက်မည်ကိုလည်း မသိကြရပါ။ သွားမည့်နေရာနှင့် ရောက်မည့်နေရာပြောထားလည်း တစ်ခါဖူးမျှ မရောက်ဖူးတော့ အကြောင်းက ထူးလာမည်မထင်ပါ။

ယင်းသို့ဖြင့် ဖန်းငါးမှထွက်လာ၍ တစ်နာရီနီးပါးခန့်အကြာမှာ ပင်လယ်ရေထဲက ရွာကြီးလို့ခေါ်ရင်လည်းရ၊ ရေထဲက ထမင်းဆိုင်လို့ခေါ်လည်းရသည့်အရပ်သို့ ရောက်လာသည်။ ယင်းရွာသည် မွတ်ဆလင်ရွာကြီးလည်းဖြစ်သည်။ အင်းလေးလို အောက်ခံမြေသားတွေမဟုတ်ဘဲ ရေအောက်က ဗောတွေ၊ ဖောင်တွေဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော ဧရာမဆိုင်ကြီးဖြစ်လေသည်။ ဤဆိုင်စုတွင် နံနက်ထမင်းစားသုံးရန်အတွက် ပဲ့ထောင်ကို ရပ်တန့်ပေးထားခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်လည်း နံနက်စာစားသုံးရန် ပဲ့ထောင်ပေါ်မှ ဖောင်ဆိုင်ပေါ်သို့ဆင်းခဲ့ကြသည်။ အားလုံးသောခရီးသည်များလည်း ကျွန်တော်တို့နည်းတူပင် ဖောင်ပေါ်ရှိဆိုင်ပေါ်သို့ ဆင်းလာကြလေသည်။ မွတ်ဆလင်မစားသောဟင်းလျာမှလွဲ၍ ကျန်ထမင်းဟင်းများက သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သည်။ လူတိုင်းပင် စားကောင်းကြလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော မွတ်ဆလင်ကြီးမှာ ဆိုင်ဝထိပ်ရှိ ခြေတံရှည်ထိုင်ခုံပေါ်တွင် သူတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေလေသည်။ ခဏကြာလျှင် ယင်းဆိုင်မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာကြတော့သည်။

ဂျိမ်းစ်ဘွန်း (James Bond)ကျွန်းသို့

ရေပေါ်မွတ်ဆလင်စားသောက်ဆိုင်မှ ပဲ့ထောင်လေးများသည် အစီအရီထွက်ခွာလာရာ ဘယ်ကိုသွား၍ ဘယ်ကိုလာနေသည်ကိုကားမသိပါ။ သို့ရာတွင် နာရီဝက်လောက်ခရီးပေါက်တော့မှ ရောက်လာတော့သည်။ ရှေ့မျက်နှာစာတွင် ပဲ့ထောင်တွေ အဝင်အထွက်၊ လူတွေအတက်အဆင်းဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေတော့သည်။ အတွင်းပိုင်းသို့ ဝင်သွားသောအခါတွင်မှ 'ဂျိမ်းစ်ဘွန်း' ကျွန်းဆိုသည်ကို သိရပါတော့သည်။ အတွင်းတစ်နေရာမှ မလှမ်းမကမ်းနေရာတစ်ခုစီ မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ တောင်ထွတ်တစ်ခုသည် အခြားတောင်များနှင့် ပြတ်

ထွက်နေပြီး သူ့ချည်းအထီးတည်းနှင့် ထီးထီးကြီးဖြစ်နေတော့သည်။ ယင်းရှုခင်းကို ဂျိမ်းစ်ဘွန်း ရိုက်ကူးစဉ်ကလည်းကောင်း၊ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားထဲတွင်လည်းကောင်း သီးသန့်ထင်ပေါ်နေသော ပြကွက်တစ်ခု ဖြစ်နေတော့သည်။

ယခု ကျွန်တော်တို့ စုဝေးနေသောနေရာမှ ရေးထိုးထားသည်မှာ “၁၉၇၄၊ ဤကျွန်းနှင့် ကျွန်းနေရာတွင် ဂျိမ်းစ်ဘွန်း(၀၀၇)ရုပ်ရှင်‘ရွှေသေနတ်နှင့်အတူ ကိုင်တဲ့လူ’ကို ရိုက်ကူးခဲ့သည်”ဟု ဖော်ပြထားခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်းပေါ်နှင့် ဤနေရာရောက်ရှိသူတိုင်း ဤနေရာကွက်ကွက်ကလေးတွင် ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်မှာ သူပြီးရင်းသူ မစဲတော့ပေ။ စကော့တလန်သား ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ရှောင်ကွန်နရီသာ မြင်တွေ့ရလျှင်ဖြင့် ပြုံးမိကောင်းလည်း ပြုံးမိပေလိမ့်မည်။

“အမှတ်တရပေါ့အန်ကယ်၊ ကြိုတုန်းကြိုက်တုန်း အန်ကယ်ဂျိမ်းစ်ဘွန်းလက်ဖက်ရည်ရှေ့မှာ ခဏရပ်နေပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်ဦးမယ်။”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မဲ့ပြုံးလေးဖြစ်နေပါတော့၏။

နောက်နေ့နံနက် ၁၀ နာရီရောက်လျှင် ဖူးကက်ကျွန်းမှ ဘန်ကောက်သို့ ပြန်ရန် ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ကြသည်။ နေလစန်းကို လှမ်း၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ မင်းဒင်နှင့်တော့ အဆက်အသွယ်မရတော့ချေ။ သူလည်း သူ့ဘဝနှင့်သူ၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ဘဝနှင့်ကိုယ်၊ အချိန်တွေက ပိုက်ဆံတွေမဟုတ်ပါလား။ ယင်းသို့ဖြင့် ဖူးကက်လေဆိပ်သို့ ဆင်းလာကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ရောက်လျှင် ကျွန်တော်က ရန်ကုန်သို့ ခရီးဆက်မည်။ စောဟန်ညွန့်က ရော်ဘာစေးတွေထုတ်ရန် သူ့စက်ကိရိယာတွေကို စန်ခလဘူရီသို့ ဆင်းယူသွားမည်။ မကြာမီရက်အတွင်း၌ ရန်ကုန်သို့ သူပြန်ဆင်းလာမည်။ ကျွန်တော်နှင့် ထပ်မံဆုံကြပေဦးမည်။ ဤအခါတွင်မှ ထိုင်းနိုင်ငံတစ်ကျောတွင် ကွင်းကျင်းတွေ နဲ့ခဲ့သော “သေမင်းတမန်ရထားလမ်းနှင့် ရေးဗားကွေး”သည် သံဖြူရေပုံမှ ဘုရားသုံးဆူထိ တစ်ဖန်ပြန်၍ ခရီးဆက်ရပေဦးတော့မည်။

အခန်း (၄)

သံဖြူဇရပ်နှင့် ကျိုက္ခမီ

နိုဝင်ဘာလ ပထမပတ်လောက်တွင် ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ရောက်လာသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် တတိယအကြိမ်မြောက် ရန်ကုန်သို့ရောက်ခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။ ရန်ကုန်ရောက်သည်နှင့် အလုပ်များက ကျွန်တော့်ကိုစောင့်နေတော့သည်။ အလုပ်ဆိုရာတွင် ကျွန်တော်၏စာပေရေးသားခြင်းအလုပ်နှင့် စာပေထုတ်ဝေခြင်းအလုပ်တို့ပင်ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တစ်ခါက ကျွန်တော်၏စာအုပ်များကို 'စပယ်ဦး' စာပေတစ်တိုက်တည်းတွင် ထုတ်ဝေသည်။ ယခုလည်း 'ကိုစန်းဦး'၏ 'စိတ်ကူးချိုချို'တစ်တိုက်တည်းတွင် ထုတ်ဝေသည်။ သို့ရာတွင် မကင်းရာမကင်းကြောင်းတွေဖြစ်၍ "စောဘဦးကြီးနှင့် လူမျိုးစုများ၏ နိုင်ငံရေးပြဿနာ"ကို ကရင်အမျိုးသားစာအုပ်တိုက်သို့ ပေးရသည်။ 'မနီလွှင်းငရဲရွာ အလွန်'ကို 'ကိုမြတ်ခိုင်'အား ပေးရသည်။ ယင်းပုဂ္ဂိုလ်များသည် လူရင်းများလည်းဖြစ်ကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဆရာဦးသိန်းဖေမြင့်၏ နှစ်တစ်ရာပြည့်ကို ဦးသိန်းညွန့်နှင့်တိုင်ပင်၍ စိတ်ကူးချိုချိုက ထုတ်ဝေလေရာ ကျွန်တော်ပြန်လည်ရောက်လာစဉ် အကျအပေါက်များ မရှိစေရန်အတွက် ဆရာမဒေါ်ခင်ကြည်ကြည်နှင့် (သမီးဖြစ်သူ)ဒေါက်တာကြည်သာမြင့်တို့ထံ ပြေးရပြန်သည်။ ထိုမှ ခေါင်းထဲတွင်ပေါ်လာသမျှ အလုံတွင်နေထိုင်သော (ရုပ်ရှင်) အကယ်ဒမီထွန်းလှိုင်နှင့် ယင်းမှတစ်ဆင့် တက္ကသိုလ်စိန်တင်ထံ လက်ဆင့်ကမ်းရပြန်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဝမ်းဗိုက်က ဒုက္ခပေးသဖြင့် တက္ကသိုလ်စိန်တင်နှင့် စိမ့်(ပညာရေး)တို့၏ ထမင်းပွဲကိုတော့ ကန်တော့ဆွမ်းလိုက်ရပါတော့သည်။ ထိုမှ ကျွန်တော်သည်

အပေါင်းအသင်းရောင်းရင်းများနှင့်အတူ ဗိုလ်ချုပ်ကြားခိုး၏ တူထံပြေး၍ ဗိုလ်မှူးဒယ်နီ ထွန်း၏ 'ဝတ္ထုနှင့်တူသောအတ္ထုပ္ပတ္တိ'ကို သွားပေးသည်။ ကျွန်တော်မို့သာလျှင် သမုဒ္ဒရာ ကြီး (ပစိဖိတ်၊ အိန္ဒိယ) နှစ်ခုကိုကျော်ဖြတ်၍ ကျွန်တော်မွေးဖွားရာ၊ ကျွန်တော်ချစ်မြတ် နိုးရာနှင့် အမိအဖနှစ်ပါးနှင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ ခေါင်းချသွားလေရာ မြန်မာနိုင်ငံသို့ မှန်မှန်ပြန်ရောက်ရှိနေခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ရက်သတ္တတစ်ပတ်ကျော်ကြာ ၍ စောဟန်ညွန့်အားစောင့်နေရင်း ရန်ကုန်တွင် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သော အလုပ်များကို ပြီးစီးအောင်လုပ်တော့သည်။ ယင်းသို့ဖြင့် စောဟန်ညွန့်ရောက်လာပြီးနောက် ကျွန်တော် တို့၏ ကျိုက္ခမိနှင့် သံဖြူဇရပ်ခရီးစဉ်အတွက် ကြိုတင်စီစဉ်ရန် နောက်တစ်နေ့တွင် မော်လ မြိုင်သို့ သူ ပြန်ထွက်သွားတော့သည်။

ဤတွင် စောဝင်းဘတ်ကလည်း နေပြည်တော်ရှိ စောစံဘအောင်ထံ တယ်လီဖုန်း ဆက်၍ စောဟန်ညွန့် မော်လမြိုင်သို့ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သွားမည့်ခရီးစဉ်ကိုပါ ပြောပြလေသည်။ အကြောင်းမှာ ဤခရီးအတွက် 'ကျော်ဟိန်း'ကားကိုမယူတော့ဘဲ စောစံ ဘအောင်၏ကားဖြင့် သွားမည်။ အပြန်တွင် စောစံဘအောင်နှင့် ရင်းနှီးပြီးဖြစ်သော 'တောင် ကလေးဆရာတော်'ထံပါ ဝင်ရောက်ဦးခိုက်မည်။ စောဝင်းဘတ်ပြောသမျှ စောစံဘအောင် မှ သဘောတူသဖြင့် သူ ရန်ကုန်သို့ဆင်းလာမည့်ရက်ကိုသာ စောင့်ရန်ရှိတော့သည်။

ထိုနေ့နံနက်က 'သမိုင်းခဲဝဲခြံ'မှတစ်ဆင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သားသည် လွတ်လပ်စွာဖြင့် မော်လမြိုင်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ယင်းခရီးကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သွားနေကျဖြစ်နေ၍ အားလုံးပင်မှတ်မိနေတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် စောဝင်းဘတ်နှင့် စောစံဘအောင်တို့နှင့်လည်း တစ်လမ်းလုံးတွင် ပြောစရာစကားတွေအတွက် လက်ဆုံကျ သည်။ ကျွန်တော်သည် စာရေးဆရာဖြစ်၍လည်း စကားတွေပြောရင်းကလည်း တွေးစရာ နှင့် စဉ်းစားစရာအတွက် တစ်ယောက်တည်း တွေးနေ၊ စဉ်းစားနေမိသည်။ အထူးသဖြင့် ယင်းခရီးအတွက် အမှတ်ရစရာနှင့် စဉ်းစားဖွယ်ရာမှာ (၁)အချက်က စာရေးဆရာကြီး လင်းယုန်သစ်လွင်အတွက်ဖြစ်သည်။ သူသည် ချွေးတပ်ထဲ၌ ဝါဒဖြန့်ချိရေးမှူးအဖြစ် လိုက်ပါလာစဉ်က မော်လမြိုင်မှတစ်ဆင့် သံဖြူဇရပ်ရထားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ ရှေ့ခရီး များတွင်ကား သံဖြူဇရပ်မှတစ်ဆင့် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲလာရသောခရီးဖြစ်၍ တာဝန်အရ ရထား လမ်းဖောက်လုပ်ရသောခရီးပင် ဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာကြီး လင်းယုန်သစ်လွင်သည် သံဖြူဇရပ်မှနေ၍ မြန်မာဘက်မှသတ်မှတ်ထားသော 'ဘုရားသုံးဆူ'အထိ ယင်းခရီးကို ပေါက်အောင်သွားခဲ့ရသည်။

ထိုစဉ်က ဆရာလင်းယုန်သစ်လွင် ခရီးမပေါက်နိုင်ခဲ့သော ထိုင်းနို င်အတွင်း

မဟာမိတ်စစ်အကျဉ်းသားများနှင့် ရိုးရိုးအလုပ်ကြမ်းသမားများ ခရီးပေါက်၍ ဖောက်ခွဲသောရထားလမ်းကိုလည်းကောင်း၊ တံတားကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်က လူကိုယ်တိုင် ရောက်အောင်သွားခဲ့သည့်အပြင် ယခုစာအုပ်တွင်လည်း ရေးသားတင်ပြထားပါသည်။

၁ခု ကျွန်တော်၏ လာရင်းခရီးမှာ သံဖြူဇရပ်မှတစ်ဆင့် ပေါက်နိုင်သမျှနှင့် ရောက်နိုင်သမျှခရီးကို အပေါက်အရောက်သွားရန်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ယင်းခရီးတွင် (၂)အချက်အနေနှင့် ကျွန်တော်အမှတ်ရမိသည်မှာ ဆရာယုဒသန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာယုဒသန်နှင့် မြန်မာရွှေပြည်အကြောင်းကို ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ်ရေးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ရာပြည့်က ထုတ်ဝေရန်အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားသော်လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပါ။ ဒါလည်း စာအုပ်အတွက် ပိုကောင်းဖို့ပင်ဖြစ်လာသည်။ အကြောင်းမှာ ဆရာယုဒသန်အနေနှင့် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ဒုတိယစစ်ပွဲအကြို သာယာဝတီမင်း(ခေါ်) ကုန်းဘောင်မင်းလက်ထက်၌ ရန်ကုန်တွင် မနေသင့်တော့၍ ပထမဆုံးဗြိတိသျှကိုလိုနီ (တနင်္သာရီ၊ ရခိုင်) တနင်္သာရီတိုင်း၊ ကျိုက္ခမိသို့ ပြောင်းရွှေ့ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

ယင်းသို့ ကျိုက္ခမိတွင် အခြေပြုရာမှ နောက်ပိုင်းတွင် မော်လမြိုင်သည် စည်ကားလာသောမြို့ပြတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ ယင်းနောက် ဆရာယုဒသန်၏ သာသနာပြုလုပ်ငန်းသည် ကြီးကျယ်သော စခန်းတစ်ခုဖြစ်လာသည်။ သို့ရာတွင် ဝမ်းနည်းစရာဘက်၌မူ ဆရာယုဒသန် တနင်္သာရီတိုင်းမင်းကြီး မစ္စတာ 'ကရော့ဖို့' နှင့် အင်းဝသို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် သွားရောက်စဉ် ဇနီးသည် မစ်ယုဒသန်သည် ကွယ်လွန်ခဲ့ရရှာသည်။ အထက်ပါအတိုင်း ကျွန်တော့်အဖို့ သေမင်းတမန်ရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာတွင် ဆရာလင်းယုန်သစ်လွင်အား အမှတ်ရစရာဖြစ်မိသည့်နည်းတူ ဆရာယုဒသန်နေထိုင်မကောင်းတော့သဖြင့်

မော်လမြိုင်မှ အမေရိကန်သို့ပြန်နေစဉ် အန်ဒါမန် (Andaman) ပင်လယ်ထဲအရောက်၌ ကွယ်လွန်သွားရာ ဈာပနကို ပင်လယ်ကြမ်းပြင်အောက်၌ပင် သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် မော်လမြိုင်ရောက်လာသည့်နောက်ပိုင်း ယင်းအလုပ်နှစ်ခုကို ပူးတွဲလုပ် ရန် စဉ်းစားရလေသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ၁၂ နာရီမထိုးမီ ကလေးတွင် မော်လမြိုင် သို့ ရောက်လာသည်။ စောဟန်ညွန့်က မော်လမြိုင်အဝင်ဝပန်းခြံရှေ့တွင် စောင့်နေသည်။ မော်လမြိုင်ရောက်သည်နှင့်ပင် ရန်ကုန်တွင်နာမည်ရနေသော 'မွန်မလေး' ထမင်းဆိုင်ထဲ သို့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်လိုက်ကြတော့သည်။ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တွင် မြန်မာထမင်းဟင်းနှင့် ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ဝေးကွာနေရသော ကျွန်တော့်အဖို့ ကောင်းမှကောင်းပါပဲဗျာ။

သံဖြူဇရပ်ဝန်းကျင်နှင့် ဂျပန်ဘုရား

ကျွန်တော်တို့ နံနက်စာစားသောက်ပြီး သံဖြူဇရပ်သို့ ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော့် အဖို့ သံဖြူဇရပ်သည် အစိမ်းသက်သက်ကြီးကား မဟုတ်ပါ။ သံဖြူဇရပ်ဘူတာမှ ရေးမြို့ အထိ ပထမအခေါက် ကျွန်တော်သွားခဲ့ဖူးသည်။ ဒုတိယအခေါက်မှာ ရေးမီးဘေးကယ် ဆယ်ရေးကို တာဝန်ယူရန်အတွက် ရန်ကုန်မှ ရေးသို့ တိုက်ရိုက်သွားဖူးပြန်သည်။ ရေး ဝန်းကျင်သို့လည်း သွားရောက်လေ့လာဖူးသည်။ သို့ရာတွင် သံဖြူဇရပ်မြို့တွင်းသို့ကား ယခုပထမအခေါက် ရောက်ဖူးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအမည်အနေနှင့် ပထမနာမည်ထွက်သည်မှာ ကျိုက္ခမိဖြစ်သည်။ ယင်းနောက် မော်လမြိုင်ဖြစ်လာသည်။ အထူးသဖြင့် သံဖြူဇရပ်သည် ဂျပန်ခေတ် သေမင်းတမန်မီးရထား လမ်းကို အကြောင်းပြု၍ ထိုစဉ်က လူသိများလာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ မော်လမြိုင်မှထွက်လာ၍ တစ်နာရီခွဲလောက်အကြာတွင် စော ဟန်ညွန့် အမေးကောင်းသဖြင့် 'သံဖြူဇရပ်သေမင်းတမန်လမ်းဟောင်း'သို့ တိုက်ရိုက်ပင် ရောက်လာတော့သည်။ ကျွန်တော့်ဘေးနားမှကပ်လျက် ချိတ်ဆွဲထားသော 'မြန်မာ- ယိုးဒယားသေမင်းတမန် ဂျပန်မီးရထားလမ်း' ဤနေရာမှစသည်။ နေ့စွဲ (၁၉၄၂-၁၉၄၃) ခုသည် ထင်ရှားစွာပင် မြင်နေရပေသေးသည်။ ကျွန်တော်သည် စာအုပ်တစ်နေရာတွင် ထိုင်းနိုင်ငံမှ ပထမဆုံး သေမင်းတမန်ရထား စတင်ထွက်သည့် နမ်တုတ် (Nam Tok)နှင့် တမ်ကရာ (Thamkra)တို့၏ အမည်များကိုလည်း ရေးသားထားပါသည်။ ယခုလည်း ဆက်လက်ရေးသားရပါဦးတော့မည်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေများနှင့်အတူ သံဖြူဇရပ် သေမင်းတမန်ရထားလမ်းတွင် မှတ် ပုံရိုက်ခံစဉ် ပထမဆုံး ဆရာလင်းယုန်သစ်လွင်၏ ချွေးတပ်မှတ်တမ်းမှ သံဖြူဇရပ်ကို

msp.com